

Міністерство освіти і науки України

Відокремлений структурний підрозділ «Любешівський технічний фаховий коледж
Луцького національного технічного університету»

Соціологія

Методичні вказівки до семінарських заняття

*для здобувачів освітньо-професійного ступеня фаховий молодший бакалавр
всіх спеціальностей денної форми навчання*

Любешів 2021

УДК 316(07)

М 12

До друку

Голова навчально-методичної ради ВСП Любешівського ТФК Луцького НТУ

_____ Герасимик-Чернова Т.П.

Електронна копія друкованого видання передана для внесення в репозитарій коледжу

Бібліотекар _____ М.М.Демих

Затверджено методичною радою ВСП Любешівський ТФК Луцького НТУ,
протокол № _____ від « ____ » _____ 2021р.

Рекомендовано до видання на засіданні циклової (методичної) комісії викладачів
соціально-гуманітарних дисциплін , фізичного виховання та захисту України
протокол № _____ від « ____ » _____ 2021 р.

Голова циклової (методичної) комісії _____ Кравчик Л.М.

Укладач: _____ С.С.Мацерук, викладач вищої категорії

Рецензент: _____

Відповідальний за випуск: _____ С.С.Мацерук, викладач вищої категорії

Соціологія[Текст]: методична розробка семінарських занять із соціології
для здобувачів освітньо-професійного ступеня фаховий молодший бакалавр (курс) всіх
спеціальностей/ уклад. С.С.Мацерук. – Любешів : ВСП Любешівський ТФК Луцького
НТУ, 2021. – 29

Методичне видання складене відповідно до діючої програми курсу «Соціологія» з метою
поглибленого вивчення та засвоєння основних розділів дисципліни, містить методичні
вказівки до семінарських занять та перелік рекомендованої літератури.

Мацерук С.С.,2021

Мета і завдання вивчення дисципліни

Соціологія вивчає соціальне життя, соціальні зміни в суспільстві і соціальні події, які постійно мають місце у житті людей, в яких беруть участь і які впливають на їх поведінку, спосіб життя, становище у суспільстві.

Вивчення даної дисципліни допоможе сформувати у майбутніх фахівців соціологічне мислення і культуру, надасть їм необхідну допомогу у розумінні сутності й змісту складних соціологічних явищ і процесів, що відбуваються в сучасному суспільстві, у виявленні причин та джерел їх виникнення, в усвідомленні природи різних соціальних конфліктів та пошуку адекватних шляхів їх подолання й вирішення. Крім того, надасть допомогу в прийнятті й реалізації ефективних управлінських рішень, які були б спрямовані на нормальне функціонування й подальший розвиток соціальних відносин.

Вивчення дисципліни “Соціологія” дозволить також майбутнім фахівцям оволодіти основами фундаментальних знань дисципліни, уміннями та навичками підготовки й проведення конкретних соціологічних досліджень.

Головна мета вивчення даної дисципліни полягає у:

- формуванні системи знань про основні поняття соціології;
- опануванні діалектикою соціологічного аналізу суспільних відносин;
- розкритті закономірностей розвитку суспільства;
- розгляді реальних соціальних процесів у сучасних умовах.

Основні завдання дисципліни:

- дати цілісне уявлення про специфіку соціологічного знання, його об’єкт і предмет;
- сформувати у студентів соціологічне знання про місце і роль соціальних факторів і соціальних інститутів у житті суспільства;
- допомогти студентам органічно пов’язувати здобуті соціологічні знання зі складними проблемами сучасного життя, вміло орієнтуватися в ньому.

Усне опитування проводиться на семінарських заняттях. Семінарські заняття - це самостійна творча робота студента по вивченню матеріалу теми під керівництвом викладача. Проводиться у формі вільної творчої дискусії, обговорення рефератів, доповідей.

Основною метою семінарського заняття є поширення та поглиблення теоретичних положень теми та формування навичок практичного застосування теоретичних положень теми, вміння практичного використання знань, принципів і методів соціології в своїй практичній діяльності.

Готуючись до семінарського заняття студент повинен:

- ознайомитись зі змістом плану семінару та переглянути конспект прослуханої лекції за даною темою;
- ознайомитись з рекомендованою літературою та прочитати відповідний розділ підручника або навчального посібника, опрацювати додаткову рекомендовану літературу. Робота з науковою книгою вимагає свідомого засвоєння прочитаного, а не механічного заучування. Для цього необхідно усвідомити зміст різних понять, спеціальних термінів, положень, що в свою чергу забезпечує термінологічну обізнаність студента та вироблення навичок логічного мислення;
- здійснити критичний аналіз викладеного матеріалу в опрацьованих джерелах з даної проблеми;
- скласти конспект опрацьованого матеріалу, де зазначити власну точку зору з даної проблеми;
- здійснити самоконтроль через відповідні питання за даної теми;
- скласти план відповіді на кожне питання плану заняття.

Виступаючи на семінарському занятті студент повинен:

- уникати технічного переказу матеріалу лекції або рекомендованої літератури;

- відповідаючи на питання, розглядати певні положення у розвитку, здійснювати порівняння різних підходів, концепцій в опрацьованій літературі;
- показати практичну значущість цих положень;
- інші студенти, присутні на семінарському занятті, повинні брати активну участь у обговоренні проблем, що розглядаються, а в разі неповного або недостатнього висвітлення матеріалу доповнювати відповідь, вступати у полеміку, використовуючи додаткові висновки, факти та цифрові дані.

1. Методичні вказівки до семінарських занять

Тема № 1. Соціологія як наука

Семінарське заняття. Соціологія як наука: предмет, структура, функції

Навчальна мета заняття: засвоїти особливості соціології як науки про суспільство, специфіку її структури, функцій, принципів та законів; визначити місце соціології у системі суспільних наук.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Поняття соціології, її об'єкт та предмет.
2. Принципи об'єктивності, історизму та системний підхід як методи соціального пізнання. Закони соціології.
3. Структура і функції соціологічної науки.
4. Соціологія в системі суспільних наук.

Методичні вказівки

Розпочинаючи роботу над *першим питанням*, особливу увагу зверніть на категоріальний апарат. Доцільно завести власний словник-довідник соціологічних термінів. Не намагайтесь запам'ятовувати визначення у повному обсязі. Натомість прагніть виокремити «базові» поняття, які лежать у їхній основі.

Перш ніж перейти до розгляду об'єкта та предмета соціології як науки, доцільно пригадати методологічне значення поняття об'єкта та предмета наукового дослідження. Об'єкт науки – це емпірично дана реальність, яка існує незалежно від нашого знання. Це можуть бути фізичні тіла, які взаємодіють один з одним, живі організми або людина. Визначаючи предмет дослідження, ми часто абстрактно виділяємо одну чи кілька сторін об'єкта, не враховуючи вплив інших, нами не виокремлених. Кожному об'єкту дослідження можуть відповідати кілька предметів вивчення. Визначення об'єкта та предмета соціології як науки тісно пов'язане з історією її становлення. Тож, щоб зрозуміти, як формувались основні категорії соціології, необхідно звернутись до історії їх формування. Доцільно порівняти декілька визначень поняття «соціологія», її об'єкта та предмета, зроблених О. Контом, Г. Спенсером, Е. Дюркгаймом, М. Вебером і сучасними соціологами. Спробуйте прокоментувати виявлені вами відмінності.

Розглядаючи питання наукової мови соціології, особливу увагу зверніть на поняття «соціальне», яке є базовою категорією соціології. Її розробці та поясненню присвячені ґрунтовні соціологічні теорії (теорія соціальної дії, теорія соціальної комунікації тощо). «Соціальне» трактується в соціології як якісна характеристика форм, засобів та суті людської взаємодії; як сукупність певних рис та особливостей суспільних відносин, інтегрована індивідами, спільнотами у процесі спільної діяльності в конкретних умовах, яка 5

виявляється в їх стосунках, ставленні до свого місця в суспільстві, явищ і процесів суспільного життя.

Розглядаючи *друге питання*, варто пам'ятати, що соціологія, як і інші науки, вивчаючи свій об'єкт і предмет, використовує загальнонаукові та специфічні соціальні закони. Загальнонаукові закони та закономірності як відображення стійких, повторюваних об'єктивних зв'язків природних і суспільних процесів та явищ вивчає філософія.

Насамперед це всезагальні закони: закон єдності та боротьби протилежностей; закон взаємного переходу кількісних характеристик у якісні, а якісних – у нові кількісні; закон заперечення заперечення, що об'єктивно діють і в природі, і в суспільстві. Особливість соціології як науки полягає у тому, що соціальні зв'язки та відносини вивчаються на рівні специфічних соціальних законів і закономірностей.

При роботі над *третьім питанням* – про структуру соціологічних знань – зверніть увагу на існування різних підходів до визначення критеріїв структурування і кількості рівнів соціології – від найпростішого поділу соціології на фундаментальну та прикладну до виокремлення семи рівнів соціологічного теоретизування. Охарактеризуйте трирівневу структуру соціології: визначте суть і завдання теоретичної соціології, теорій середнього рівня (спеціальних і галузевих) та емпіричної соціології. Сучасна соціологія виробляє та використовує поряд із традиційними нові поняття та підходи. Так, дедалі більшої популярності набуває структурування соціологічних теорій за парадигмами. Парадигма трактується як сукупність основних положень і принципів, які лежать в основі тієї чи іншої теорії, володіє специфічним категоріальним апаратом і визнається певною групою вчених. Визначення соціологічних парадигм знаходиться на стадії формування, існують певні розбіжності в їх групуванні та характеристики. Виокремлюють макро- та мікро-, теоретичну та емпіричну парадигми. Дж. Рітцер, сучасний американський соціолог, виділяє парадигму соціальних фактів, парадигму соціальних дефініцій, парадигму соціальної поведінки. У вітчизняній соціології поширений підхід, за яким всі соціологічні парадигми умовно поділяють на три групи: структурно-функціональні, інтерпретативні та інтегральні (об'єднуючі). Кожна парадигма достатньо вибірково в плані оцінки факторів суспільного розвитку (економіка, культура, природа, індивід); характеризується наданням пріоритету в дослідженні певних сторін соціокультурних реалій (солідарність або конфліктність тощо); формує власну методикку дослідження поведінки людей. Саме це дає підстави вважати соціологію поліпарадигмальною наукою.

При розгляді *четвертого питання* потрібно визначити місце соціології в системі соціогуманітарних наук. Серед суспільних та гуманітарних наук соціологія займає особливе місце. Це пояснюється тим, що вона включає в себе теорію суспільства, або загальну соціологічну теорію, яка виступає теорією і методологією інших суспільних та гуманітарних наук; техніка та методика вивчення людини та її діяльності, методи соціального виміру, розроблені соціологією, є необхідними і використовуються у різних наукових галузях; склалася ціла система досліджень, які проводяться на стику соціології та ін. наук

Нині соціологія успішно кооперує свою діяльність також з природничими та технічними науками, утворюючи спеціальні відгалуження знань на стику наук. Відбувається своєрідна «соціологізація» наук, з'являються такі невідомі досі напрями, як біосоціологія, соціологія населення, соціологія епідемій, соціологія інфаркту, соціологія злочинності, соціологія менеджменту, соціологія підприємницької діяльності тощо.

Можливості застосування соціологічного знання продовжують викликати дискусії про «публічну соціологію» (М. Буравой), «соціологію участі» (А. Турен). Характеристику функцій соціології слід пов'язувати з визначенням ролі соціології у суспільстві перехідного періоду, яким сьогодні є українське суспільство. Намагайтесь доповнити теоретичний матеріал практичними прикладами. Необхідно пам'ятати, що результативність реалізації функцій залежить від суспільних закономірностей, соціальних умов, рівня організації соціологічної діяльності, зв'язків соціології з життям суспільства, від професійної підготовки соціологічних кадрів.

Цікавим є питання співвідношення методики соціологічних досліджень і «здорового глузду», яким послуговуються люди у повсякденному житті, пояснюючи чи коментуючи явища суспільного життя. Звичайно, соціологічна теорія пов'язана з буденним мисленням, адже «стихійним соціологом» стає кожен із нас, коли намагається пояснити чи прокоментувати події та явища суспільного життя. Та чи завжди наші судження правильні? Життя доводить, що залежності між соціальними явищами значно складніші, ніж це видається на перший погляд. Саме тому Р. Мертон, відомий американський соціолог, зазначав, що соціології як науці, на відміну від здорового глузду, притаманний «систематизований скептицизм». Щоб зазирнути в суть соціальних явищ, дати їм глибоке, всебічне пояснення, соціологи повинні систематично, за допомогою свого теоретико-методологічного інструментарію, піддавати сумніву соціальні реалії, намагаючись виявити рівень стійкості зв'язків, взаємозалежностей (кореляцій) між ними. Саме цим визначається специфіка соціологічного мислення та уяви.

Питання цільових виступів

1. У чому полягає відмінність між об'єктом та предметом науки?
2. Особливості соціології як науки про суспільство.
3. Охарактеризуйте понятійно-категоріальний апарат соціології.
4. Наукові дискусії щодо предмету соціологічного знання.
5. Охарактеризуйте суть макро- та мікросоціологічних підходів до вивчення соціальної реальності.
6. З'ясуйте актуальність соціологічної освіти для спеціалістів вашого профілю.
7. Роль соціальних функцій соціології.
8. Чи виконує соціологія ідеологічну функцію в сучасному українському суспільстві?
9. Охарактеризуйте зв'язок соціології з іншими науками.
10. Глобалізація з точки зору соціології

Теми рефератів

1. Соціологія як особлива форма соціального пізнання.
2. Роль соціології в осмисленні та аналізі суспільних явищ і процесів в сучасному суспільстві.
3. Специфіка, критерії науковості та перспективи розвитку соціологічних знань у сучасному світі.
4. Основні теоретичні парадигми в соціології.
5. Р. Мертон про історію та систематику соціологічної теорії.
6. Теоретичні засади вивчення понять «суспільство» та «соціальне» в соціології.
7. Специфіка соціологічного мислення та уяви (Ч. Міллс, П. Штомпка).

8. Основні теоретичні напрями вивчення соціальної взаємодії в соціологічній теорії.
9. Е. Гіденс про теоретичні дилеми та завдання сучасної соціології.
10. Вітчизняні соціологи про завдання та перспективи розвитку соціології в Україні.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/l_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
4. Злобіна О. Ланцюги розчарувань: сучасні тренди емоційних трансформацій в українському суспільстві. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 37–52. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
5. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
6. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2017. 223 с.
7. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
8. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>

Тема № 2. Генеза соціології , як галузі наукового знання

Семінарське заняття. Генеза соціології як галузі наукового знання

Навчальна мета заняття: визначити передумови виникнення соціології, специфіку основних етапів розвитку соціологічної думки: протосоціології, класичної соціології, сучасної соціології з новітнім періодом; визначити особливості соціологічної думки України.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Історичні передумови виникнення соціології. Соціально-філософські проблеми суспільства і соціального пізнання у працях давньогрецьких та середньовічних мислителів.
2. О. Конт – засновник соціологічної науки.
3. Соціологічні школи кінця XIX – початку XX ст. (Г. Спенсер, Ж. А. Де Гобіно, Г. Т. Бокль, Л. І. Мечніков, М. Лацарус, Г. Лебон та інші).
4. Класичний період в розвитку світової соціології (К. Маркс, Е. Дюркгейм, М. Вебер).
5. Сучасні соціологічні парадигми.
6. Соціологічна думка України.

Методичні вказівки

При з'ясуванні *першого питання*, звертаючись до аналізу історії розвитку соціології як самостійної науки, перш за все необхідно визначити хронологічні рамки її існування. Соціологію можна визнати як відносно молоду галузь людського знання, становлення якої припадає на кінець 30-х та 40-і роки XIX сторіччя, пов'язано з іменем О. Конта.

Періодизація розвитку соціологічної науки має велике значення не лише в історико-соціологічному контексті, але й для кращого розуміння проблеми трансформації предмета цієї науки. Існує декілька спроб такої періодизації. Однією з найбільш вдалих вважається періодизація розвитку соціології, запропонована Мартіном Елброу, який виокремлює п'ять етапів функціонування соціології як самостійної галузі наукового знання:

- 1) «універсалізм», або класична стадія розвитку соціології (О. Конт, Г. Спенсер, К. Маркс);
- 2) період становлення «національних шкіл» (Е. Дюркгейм, М. Вебер, Г. Зіммель, В. Парето);
- 3) період протистояння соціологів двох протилежних напрямків: марксистської соціології та соціології структурно-функціонального аналізу (Т. Парсонс, Р. Мертон, Ю. Габермас, Ч. Мілс, Е. Гоулднер);
- 4) період «індигенізації», чи «отуземлення» соціології, поява національних соціологічних шкіл у країнах «третього світу»;
- 5) період «глобалізації» (П. Бурдьє, Е. Гіденс, Н. Луман, З. Бауман, Е. Валерстайн, Ж. Бодрійар, Ж.-Ф. Ліотар). 9

При висвітленні *другого питання* необхідно проаналізувати діяльність та наукові досягнення в галузі соціології Огюста Конта, який увійшов в історію суспільної думки як засновник позитивістської філософії та позитивістської соціології, спрямованих на вивільнення науки від абстрактної філософії (метафізики) та теології. Його основні твори – «Курс позитивної філософії» та «Система позитивної політики», в яких він доводить, що кризове становище, в якому тривалий час перебували найцивілізованіші народи, допоможуть подолати лише позитивні знання, що ґрунтуються на спостереженні об'єктивних реалій та протистоять химерним, нереальним, абстрактним, релігійно-міфологічним знанням.

Новаторською стала вимога О. Конта до соціології: вивчати закони явищ, що спостерігаються, а не шукати апіорних, тобто існуючих до будь-якого досвіду, первісних, неземних причин; обґрунтовувати достовірність, істинність своїх висновків на фактах та на зв'язках, а не на філософській інтерпретації розуміння історії.

Варто звернути увагу, що соціологію О. Конт ділить на дві частини – соціальну статистику та соціальну динаміку. *Соціальна статистика* – це, по суті, анатомія суспільства, теорія суспільного порядку, раціональна, ефективна організація суспільства, досягнення соціальної гармонії (консенсусу). Вона покликана вивчати умови панування та закони функціонування соціальних систем. *Соціальна динаміка* вивчає закони розвитку соціальних систем та їх зміни. Тобто соціальна динаміка, за О. Контом, – це позитивна теорія соціального розвитку реальних явищ і процесів соціального життя суспільства, реальних соціальних систем.

Таким чином, О. Конт уперше обґрунтував необхідність наукового підходу до вивчення суспільства та можливість пізнання законів його розвитку; визначив та обґрунтував соціологію як особливу, самостійну науку про суспільство, поставив питання про організацію та проведення емпіричних досліджень у науці, окреслив загальні контури соціальної структури та основних соціальних інститутів суспільства.

При висвітленні *третього питання* варто звернути увагу, що перша половина XIX ст. – період бурхливого промислового розвитку передових країн, що пов'язано з використанням досягнень науки й техніки, фундаментальними відкриттями практично в усіх галузях природознавства. В той же час відбуваються складні масштабні та гострі соціально-політичні конфлікти та зміни, особливо у Франції.

Прихильник позитивістської соціологічної теорії, англійський філософ та соціолог Герберт Спенсер (1820-1903), вважаючи, що суспільство розвивається і як природа, і як живий організм, прагнув провести якомога більше емпіричних досліджень для підтвердження еволюційної гіпотези розвитку суспільства.

Г. Спенсер послідовно розробляв та обґрунтовував еволюційну теорію розвитку суспільства, намагався провести аналогію між біологічним організмом та суспільством як соціальним організмом, твердив, що безперервний розвій суспільства дозволяє розглядати його як організм, що розвивається еволюційним шляхом від зародків невеликих мас, збільшення кількості 10

одиниць та розширення спільностей у великі спільності, у суспільство як цілісний організм. Ніяких революцій у цьому процесі, вважав Спенсер, не потрібно. На відміну від О. Конта, Г. Спенсер не розглядав соціальну еволюцію як прямолінійний процес, добре усвідомлюючи обмежений характер «створення нарисів емпіричної соціології» та ін. Ідеї Г. Спенсера згодом використані й далі розвинуті сучасною західною соціологією, зокрема структурним функціоналізмом Талкотта Парсонса.

Особливу увагу варто також звернути на основні соціологічні ідеї Ж. А. Де Гобіно, Г. Т. Бокля, Л. І. Мечнікова, М. Лацаруса, Г. Лебона та інших.

При висвітленні *четвертого питання* варто звернути увагу, що вагомий внесок у розвиток соціологічної думки зробили німецькі філософи та соціологи К. Маркс (1818-1883) та Ф. Енгельс (1820-1895), які прагнули по-новому осмислити майже всі соціальні науки та одними з перших почали використовувати емпіричні соціологічні дослідження. Треба зазначити, що марксизм розглядає ідеї в комплексі соціально-культурних цінностей суспільного розвитку, що існували тоді в реальному житті суспільства. Тому неправомірно ототожнювати погляди К. Маркса та Ф. Енгельса з ленінізмом, троцькізмом, сталінізмом, марксизмом тощо. Однак слід чітко визначити й аналізувати категоричні помилки марксизму, його висновки про абсолютність класової боротьби, неминучість диктатури, роль насильства, які не підтвердились історичним розвитком і призвели до великих втрат у багатьох країнах світу.

Засновником нової французької соціологічної школи став соціолог і філософ Еміль Дюркгейм (1858-1917). Його численні праці впливали й продовжують впливати на розвиток соціологічної думки.

Особливо вагомий внесок Е. Дюркгейм зробив у розуміння проблеми предмета та методу соціології як самостійної науки з позицій структурного функціоналізму, основною суттю якого є висновок про те, що структура суспільства – це сукупність фактів у їх функціональній взаємодії та взаємозалежності. Соціальні факти (соціологізми) існують, за Е. Дюркгеймом, поза людиною та впливають на людину примусово. Головна особливість методу Е. Дюркгейма – з'ясувати соціальне соціальним – полягає у тому, що цінності та ідеї втілюються в соціальні норми й стають важелями соціальної регуляції.

Е. Дюркгейм сформулював концепцію еволюційного розвитку суспільства від механічної до органічної солідарності. Він твердив, що в традиційних суспільствах існує лише механічна солідарність на основі подібності індивідів, одноманітності виконуваних ними функцій. У суспільствах, де поділ праці набирає різноманітних форм, кожен індивід починає здійснювати спеціальну функцію, формується новий тип солідарності. Таке суспільство нагадує організм з його різноманітними органами, що відіграють певну своєрідну роль у його межах, організм, де формується органічна солідарність людини зі своїми духовними та моральними цінностями. Соціологія не сприяє пом'якшенню або навіть зняттю конфліктів. 11

На якісно новий рівень соціологія як наука підноситься в кінці XIX – на початку XX ст. завдяки розробці німецьким соціологом Максом Вебером (1864-1920) концепції «розуміючої соціології» та теорії «соціальних дій».

Головна ідея соціології М. Вебера – обґрунтування можливості максимально раціональної поведінки, що виявляється у всіх сферах взаємодії людей. Методологічні принципи соціології М. Вебера пов'язані з іншими теоретичними системами, характерними для суспільствознавства, – позитивізмом О. Конта та Е. Дюркгейма, соціологією марксизму та ін. М. Вебер розглядав цінності як вираження загальних установок певного періоду розвитку суспільства, тому вони, як інструменти розуміння явищ, процесів, людського суспільства в цілому та поведінки окремих його членів, визначаються характером історичної епохи, накреслюючи спільну лінію прогресу цивілізації. Щоб з'ясувати справжні причинні зв'язки явищ у суспільстві та дати осмислене тлумачення людської поведінки, доцільно сконструювати недійсне – запозичені з емпіричної реальності ідеально-типові конструкції, які виражають те, що є характерним для багатьох суспільних явищ. Такий ідеальний тип розглядається М. Вебером як засіб, що дозволяє розкрити загальні правила подій.

При висвітленні *п'ятого питання* необхідно усвідомити, що сучасну теоретичну соціологію складають макро- та мікросоціологічні теорії. Основними макросоціологічними теоріями є структурний функціоналізм (Т. Парсонс, Р. Мертон) і теорія соціального конфлікту (К. Маркс, Г. Зіммель, Л. Козер, Р. Дарендорф). Ці теорії зосереджені на виявленні закономірностей становлення та розвитку соціальних систем і виходять з аналізу великих спільнот (соціальних груп, страт, націй тощо). Згідно з ними різні мікропрояви і процеси (поведінка особистості, міжособистісні відносини тощо) розглядаються під кутом зору закономірностей макрорівня.

У межах мікросоціологічних теорій здійснюється аналіз «мікрооб'єктів»: міжособистісних взаємодій, стосунків, комунікативних зв'язків у малих групах, поведінки особистості, окремих соціальних явищ, процесів тощо. В основу мікросоціологічного аналізу покладено дослідження повсякденної взаємодії людей. Макросоціологічні явища розглядаються представниками мікросоціології як неправомірні абстракції, реальність яких неможливо довести емпірично. До мікросоціологічних теорій відносять: символічний інтеракціонізм (Дж.-Г. Мід, Г. Блумер, А. Роуз, Г. Стоун), теорію соціального обміну (Дж. Хоманс, П. Блау, Р. Емерсон), феноменологічну соціологію (А. Шюц), етнометодологію (Г. Гарфінкель, Д. Дуглас, П. Мак-Хью), психоаналітичні теорії (З. Фройд, Е. Фромм, Л. Уорд, Ф. Гіддінгс).

При аналізі *шостого питання* слід звернути увагу на те, що соціологічна думка в Україні як цілісний еволюційний процес досліджувалась недостатньо. При тому, що українська соціально-політична теорія має давню історію, початком української соціології прийнято вважати кінець XIX – початок XX ст. Серед учених, які досліджували проблеми українського суспільства, слід виділити насамперед М. Драгоманова, Ф. Вовка, І. Подолинського, М. Ковалевського, О. Потебню, Б. Кістяківського, М. Шаповала, В. Липинського. Вагомий внесок у розвиток вітчизняної соціології зробив М. 12

Грушевський. У період еміграції він створив у Відні Український соціологічний інститут, де зібрав учених, які займалися соціологічною проблематикою. Із кінця 1920-х до кінця 1950-х рр. соціологія була оголошена «буржуазною наукою» і заборонена в СРСР. Але з кінця 1950-х рр. соціологія обмежено функціонувала в межах філософії. Лише у 1988 р. влада офіційно визнала соціологію окремою наукою. Після цього розпочався її бурхливий розвиток як науки і навчальної дисципліни.

Питання цільових виступів

1. Поясніть розуміння Г. Спенсером суспільства як організму.
2. Як ставився Е. Дюркгайм до приватної власності та нерівності людей?
3. Охарактеризуйте три стадії історичного розвитку (за О. Контом) та висловіть своє ставлення до цієї теорії.
4. Обґрунтуйте значення праць Г. Спенсера для розвитку соціології.
5. У чому суть учення Е. Дюркгайма про релігію та мораль?
6. Охарактеризуйте концепцію соціальної солідарності Е. Дюркгайма.
7. До яких висновків прийшов М. Вебер у дослідженнях взаємозв'язків економічної, політичної та духовної сфер суспільства?
8. Які типи політичного панування у характеристиці М. Вебера властиві давнім суспільствам; сучасним західним країнам? Поясніть свою точку зору.
9. Що означає харизматичний тип панування (за М. Вебером) і чи можливий він у сучасних умовах?

Теми рефератів

1. Місце О. Конта в історії соціології.
2. Творчість К. Маркса та її теоретичні й практичні інтерпретації.
3. Ціннісно-нормативна зумовленість суспільства в розумінні Е. Дюркгайма.
4. Праця М. Вебера „Протестантська етика і дух капіталізму”.
5. Основні теоретичні парадигми в соціології.
6. Е. Гіденс про теоретичні дилеми та завдання сучасної соціології.
7. Політична соціологія Михайла Драгоманова.
8. «Генетична соціологія» Михайла Грушевського.
9. Теоретична спадщина Микити Шаповала.
10. Теорія еліт В. Липинського.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
4. Історія соціології : навчальний посібник / За ред. І. П. Руценка. Х. :

- ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
5. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології: колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
6. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2017. 223 с.
7. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
8. Савчинський Р. Проект аналітичної соціології, або У пошуках відповіді на питання «чому»? *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 1. С. 46–64. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
9. Симончук О. Метод усної історії в соціології. *Філософська думка*. 2019. № 6. С. 115–116. URL: <http://journal.philosophy.ua/>
10. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>
11. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
12. Черниш Н. Соціологія сьогодні: тенденції та перспективи розвитку. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. 5–21. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
13. Шевченко З. В. Становлення методологічного підходу до соціальної ідентичності у феноменологічній соціології. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2019. Вип. 5–6. С. 50–65. URL: <http://multiversum.com.ua/index.php/journal>

Тема № 3. Методика та техніка конкретних соціологічних досліджень (КСД)

Семінарське заняття. Методика та техніка конкретних соціологічних досліджень (КСД)

Навчальна мета заняття: розкрити сутність методів соціології, соціологічного дослідження; показати особливості програми соціологічного дослідження.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Поняття, етапи та види соціологічного дослідження.
2. Основні методи збирання соціологічної інформації.
3. Структура програми соціологічного дослідження.
4. Анкета як основний інструмент дослідження. Основні вимоги до складання анкети.

Методичні вказівки

Сучасне соціологічне дослідження є доволі важливою і водночас складною справою, адже потребує серйозної і тривалої підготовки. Надійність і цінність отриманої інформації безпосередньо залежить від оволодіння правилами, технологією його підготовки і проведення. Для студентів інтерес має не тільки соціологічна інформація, але й методи її отримання, методика соціологічних досліджень.

При підготовці до *першого питання* передусім слід усвідомити сутність та специфіку соціологічних досліджень. У зв'язку з цим необхідно звернути особливу увагу на зміст поняття „соціологічне дослідження”, його предмет і об'єкт, розглянути основні його види. Залежно від завдань соціологічні дослідження поділяють на:

фундаментальні, які спрямовані на виявлення та аналіз соціальних тенденцій, закономірностей розвитку і пов'язані, як правило, з розв'язанням складних проблем суспільства та його масштабних складових частин;

- прикладні дослідження, які використовують для вивчення шляхів, форм та засобів удосконалення діяльності конкретних соціальних об'єктів;
- комплексні дослідження, що проводяться з міждисциплінарної проблематики й поєднують елементи попередніх видів досліджень.

При розгляді *другого питання*, варто звернути увагу, що соціологія, як і будь-яка інша наука, використовує загальнонаукові та спеціальні соціологічні методи теоретичного й емпіричного пізнання соціальної дійсності.

Варто розглянути 2 види методів соціологічного дослідження: загальнонаукові (діалектика, синергетика, історичний) та спеціальні (аналіз документів, спостереження, опитування, соціальний експеримент, соціометрія тощо).

Розгляд *третього питання* доцільно розпочати з констатації того, що будь-яке соціологічне дослідження починається з розробки програми, яка 15

визначає логічну послідовність науково-аналітичної роботи творчого колективу. Зміст та структура програми залежать від головної мети дослідницької діяльності. Програма соціологічного дослідження – це науковий документ, у якому логічно відображена схема переходу від теоретично-методологічного викладення проблеми до конкретного дослідження. У процесі розробки програми вирішуються питання визначення об'єкта, розробляються конкретні методики збору, обробки та аналізу отриманої емпіричної інформації.

При підготовці до семінарських занять намагайтеся проаналізувати основні методи збору соціологічної інформації. Під методами соціологічного дослідження розуміється техніка дослідження, яка використовується для вивчення соціального світу. Серед методів збору первинної інформації найпопулярніший метод опитування.

Висвітлюючи *четверте питання*, слід пам'ятати, що одним з найпоширеніших видів опитування є анкетування.

Анкета – тиражований документ, який містить певну сукупність запитань, сформульованих і пов'язаних між собою за встановленими правилами. Особливу увагу приділіть конструюванню анкети, її структурі, класифікації питань (за змістом, формою, функціями тощо).

Також зверніть увагу на правила формулювання запитань для анкети. У літературі висловлюється немало порад, правил та вимог до розробки запитань анкети. Принципи логічного аналізу запитань анкети дозволяють відбракувати, виключати грубі логічні помилки. Адже, якщо соціолог допускає помилки на етапі створення анкети, то вони додаються до тих неминучих помилок, які супроводжують процес формування вибірки, операціоналізації понять, збору та аналізу даних.

Хоча створення анкет до сих пір є в більшій мірі мистецтвом, ніж наукою, можна сформулювати ряд простих загальних правил, слідування яким дозволить досліднику бути впевненим в тому, що анкета буде зрозумілою учасникам опитування.

1. Перш за все запитання повинні бути недвозначними. Двозначне запитання припускає наявність у респондента не однієї відповіді на нього, а більше. Двозначні запитання – це, по суті, два запитання в одному. Запитання повинно бути лише про один предмет. Також не варто використовувати слова, що мають багато значень або інтерпретацій.

2. Кожне запитання повинно бути, наскільки це можливо, коротким та простим. Оптимальна довжина анкетного запитання має бути в межах від 11 до 26 слів.

3. У формулюванні запитань слід використовувати лише ті слова, які завідомо добре відомі респондентам. Варто запобігати використанню технічних термінів, сленгу і незвичної лексики, оскільки їх значення може бути не правильно витлумачене респондентами.

4. У запитаннях варто уникати подвійного заперечення. 16

5. Необхідно всіма можливими засобами уникати упередженості у формулюванні запитань. Не слід використовувати запитання, які підказують певну, наперед задану відповідь.
6. При складанні анкети і формулюванні запитань необхідно потурбуватись про те, щоб респондент повністю зрозумів питання та виразив свою думку.
7. Інколи респонденту важко відповісти на те чи інше запитання, тому необхідно це передбачити і доповнити запитання такими варіантами відповіді, як: «важко відповісти», «не знаю».
8. Не варто переоцінювати свої можливості в передбаченні всіх можливих варіантів відповіді. Тому обдумайте, чи не варто додати до переліку варіантів відповідей на деякі закриті запитання таку позицію, як «інший варіант...».
9. Варто враховувати, що деякі запитання орієнтовані не на всіх, а лише на певну категорію опитуваних. Коли запитання розраховане не на всіх респондентів, а лише на деяких з них, варто передбачити фільтр.
10. Інколи варто подумати про те, чи не зачепить запитання самолюбство респондента, його гідність, чи не викличе негативних емоцій.
11. На закінчення варто обдумати валідність шкали, на якій розміщені варіанти відповідей.

Пам'ятайте, що анкетування є лише одним із методів опитування. Спробуйте порівняти його ефективність з іншими методами. Соціологічна практика виробила цілий комплекс методів збору соціологічної інформації: опитування, інтерв'ю, спостереження, експеримент, аналіз документів, експертна оцінка, тестування, фокус-групи, ведення бесіди тощо. Використання соціологом того чи іншого методу, в тому числі й анкетування, залежить від умов, місця і часу, мети і завдань дослідження, а також його виду.

Пам'ятайте, що ефективність будь-якого соціологічного дослідження залежить від того, наскільки соціолог чітко визначив для себе зміст соціальної проблеми, що досліджується, і, відповідно, від завдання, яке він прагне виконати за допомогою конкретного соціологічного дослідження.

Питання цільових виступів

1. Яку роль у соціологічному аналізі виконує емпіричне дослідження?
2. Назвіть і охарактеризуйте відомі вам типи соціологічного дослідження.
3. Що ви знаєте про програму соціологічного дослідження? Що вона відображає та в чому полягає її суть?
4. Назвіть відомі вам елементи структури програми соціологічного дослідження.
5. Вкажіть відомі вам вимоги до інструментарію дослідження.
6. Наведіть приклади відкритих, напіввідкритих та закритих питань анкети.
7. Сформулюйте гіпотезу соціологічного дослідження на будь-яку тему.
8. У чому полягають основні проблеми формування вибірки?
9. Охарактеризуйте види соціологічного опитування.
10. Перелічіть основні вимоги, що висувуються до запитань анкети.

Теми рефератів

1. Програма соціологічного дослідження: розділи, компоненти, процедури.
2. Анкета соціологічного дослідження: призначення, структура, правила побудови.
3. Різновиди інтерв'ю та особливості їх застосування в соціологічному дослідженні.
4. Місце спостереження серед інших методів соціологічного дослідження.
5. Вимоги до забезпечення якості та надійності вибірки.
6. Проблема надійності даних опитування та шляхи її розв'язання.
7. Поняття моніторингу в соціології. Історія виникнення та галузі застосування.
8. Лонгітудне дослідження як різновид соціологічного дослідження.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/l_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
4. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології: колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
5. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності : монографія / Є. Головаха, С. Дембіцький, Н. Паніна та ін.; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембіцького. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
6. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2017. 223 с.
7. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
8. Методологія наукових досліджень : підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. Харків : Право, 2019. 368 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SENMK/OMND.pdf
9. Методологія та організація наукових досліджень : навч. посіб. / І. С. Добронравова, О. В. Руденко, Л. І. Сидоренко та ін.; за ред. І. С. Добронравової (ч. 1), О. В. Руденко (ч. 2). К. : ВПЦ «Київський університет», 2018. 607 с. URL: <http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/Methodol.pdf>
10. Симончук О. Метод усної історії в соціології. *Філософська думка*. 2019. № 6. С. 115–116. URL: <http://journal.philosophy.ua/>
11. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020.

210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

12. Черниш Н. Соціологія сьогодені: тенденції та перспективи розвитку. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4.

Тема № 4. Суспільство як соціальна система

Семінарське заняття. Суспільство як соціальна система

Навчальна мета заняття: засвоїти знання про сутність суспільства як складної динамічної соціальної системи, здатної до самоорганізації; його особливості; розуміти типологію соціальних систем.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Системні уявлення про суспільство у працях класиків соціології.
2. Класифікація суспільств у соціології.
3. Соціальні інститути як детермінанти соціального устрою.
4. Соціальна структура суспільства та її основні елементи.
5. Теорія соціальної стратифікації: методичні підходи, критерії. Соціальна стратифікація та соціальна мобільність.
6. Трансформація соціальної структури сучасного українського суспільства.

Методичні вказівки

Розкриваючи *перше питання*, необхідно вказати, що здогади про інтегративну роль суспільства з'являються ще в працях давньогрецьких мислителів – Платона, Арістотеля. Зокрема, Арістотель вважав державу синтезом усіх форм спілкування заради досягнення вищого блага, ідеальною системою, яка має свою структуру і функції.

Згодом у філософській і соціологічній думці виокремлюються два різновиди системних уявлень про суспільство: системно-механістичний та системно-органістичний. Наприкінці XIX – на початку XX ст. формується ще один тип системних уявлень про суспільство, який умовно можна назвати синтезованим, бо виникає він у результаті злиття основних елементів перших двох типів. Його представниками вважають Ф. Тьоніса й Е. Дюркгайма. У Ф. Тьонніса «органічна» община (або гемайншафт) протистоїть «механічному» суспільству (або гезельшафту). Натомість Е. Дюркгайм описує протилежне співвідношення «органічного» і «механічного», втіленого у солідарності. Він оголошує саме суспільство найбільш природним і органічним типом солідарності, заснованим на зростаючому розподілі праці.

У марксистській соціологічній концепції суспільство також трактується як живий організм, який перебуває у постійному розвитку. Її суттю є акцент на залежності та зумовленості всіх соціальних підсистем економічною, яка ґрунтується на матеріальному виробництві та певних формах власності.

Структурний функціоналізм суттєво розширює системні уявлення про суспільство. У центрі уваги перебуває загальна система дії, однією з підсистем якої виступає соціальна система. Суспільство і є цією соціальною системою, володіючи найвищим рівнем самодостатності щодо середовищ, що її оточують. 20

Ситуація постмодерну також не відкидає ідеї системності суспільства, але надає їй нового, розширеного змісту. На переламі ХХ і ХХІ ст. системність суспільства розглядається в єдності найрізноманітніших його вимірів.

Отже, соціологічні концептуалізації суспільства як інтегрального цілого мають свою історичну спадщину, починаючи від класичних витоків соціологічного теоретизування. Можна виокремити такі соціологічні традиції у розумінні суспільства: органістична (Г. Спенсер, О. Конт); морально-солідаристська (Е. Дюркгайм); матеріалістична (К. Маркс); структурно-функціональна (Т. Парсонс); комунікативна (Дж. Мід); конфліктологічна (Л. Козер, Р. Дарендорф); етнометодологічна (Г. Гарфінкель); феноменологічна (Т. Лукман, П. Бергер); системна (Н. Луман).

При висвітленні *другого питання* необхідно зазначити, що історію людства можна класифікувати через певну кількість базових типів суспільства. Жодна класифікація не може охопити всі ознаки суспільства. Тому існує багато типологій, серед яких у соціології найчастіше використовується стадіальна. Згідно з нею, суспільство у своєму розвитку проходить три стадії, які і визначають три типи суспільств: традиційне (аграрне, доіндустріальне, домодерне), індустріальне (модерне) та постіндустріальне (інформаційне, постмодерне). Для першої стадії характерне переважання сільського господарства, для другої – промисловість, для третьої – сфера послуг, знання та досвід людини, а на промисловому виробництві – передові технології, тобто інформація.

У вітчизняній соціології існує також методологічна проблема екстраполяції переважно західних концепцій суспільства, його організації та життєдіяльності на інші “незахідні” суспільства. Зокрема йдеться про релевантність цих концептуальних підходів до сучасного українського і подібних йому суспільств, що перебувають в процесах соціетальних трансформацій. Відтак, важливим видається теоретичне узагальнення та систематизація сучасних соціологічних концепцій суспільства, а також питання застосування їх теоретичного потенціалу для інтегральних соціологічних концептуалізацій щодо українського суспільства.

Аналізуючи *третє питання* необхідно наголосити, що більшість соціологів роблять акцент на цінностях, як на основному елементі культури, яка, в свою чергу, є домінантою існування суспільства. Культурні ідеальні зразки символічно втілюють і передають в поколіннях набутий загальноісторичний досвід, а культура впливає на зміну поведінки людей не примусово, а шляхом засвоєння її особистістю і перетворення на факт життєвого досвіду.

Треба наголосити, що існує взаємозв’язок між нормами і цінностями. Соціальні цінності конкретизуються в соціальних нормах. Цінності пов’язані з культурною орієнтацією, цілеспрямованістю людської діяльності, а норми – із соціальною організацією суспільства, насамперед із засобами і способами реалізації ціннісно-спрямованої діяльності.

Варто зауважити, що організація і регулювання спільної діяльності людей, сталість соціальних відносин, від яких залежить буття соціальних груп і 21

спільнот, забезпечується через соціальні інститути. Т. Веблен на початку ХХ ст. визначав соціальний інститут як сукупність суспільних звичаїв і соціальних норм, у яких втілені спосіб думки і життя людей і які передаються з покоління в покоління. І сьогодні багато соціологів трактують соціальний інститут як складну конфігурацію звичаїв, традицій, вірувань, установок, правил-регуляторів і законів, які мають певну мету і виконують певні функції. Це „своєрідний спинний хребет суспільного життя, оскільки він забезпечує соціальний лад у суспільстві, його стабільність та інтеграцію”.

Усі соціальні інститути поділяють на головні та неголовні. Сучасна п'ятірка головних соціальних інститутів виглядає так: сім'я, релігія, економіка, політика і освіта.

Суспільство влаштоване таким чином, що ряд інститутів виконує декілька функцій одночасно, і в той же час одну функцію можуть виконувати одразу декілька інститутів.

При цьому функції соціальних інститутів з часом можуть змінюватися. Якщо інститут, крім користі, приносить суспільству шкоду, то таку дію називають дисфункцією.

Наростання дисфункцій у діяльності соціальних інститутів може призвести до соціальної дезорганізації суспільства.

У контексті людської поведінки і діяльності доцільно розглянути еволюцію становлення та розвитку суспільства. Для цього необхідно насамперед дослідити основні чинники соціальної динаміки. А через поняття «соціальні зміни» проаналізувати ідею прогресу щодо розвитку суспільства та дилему «еволюція – революція». Не зайвим буде також розгляд питання закономірностей розвитку суспільства – чи можна про них взагалі говорити? Бажано також проаналізувати процеси, що відбуваються в нашому суспільстві на сучасному етапі, особливо у сфері головних соціальних інститутів.

У соціології поняття «соціальна структура» тісно пов'язане з поняттям «соціальна система». Соціальною системою іноді називають суспільство.

Суспільство – це сукупність різноманітних соціальних явищ і процесів, які детерміновані соціальними відносинами та зв'язками, в результаті чого виникає цілісний соціальний організм. Ось чому соціологи приділяють значну увагу проблемі будови суспільства.

Класична соціологія шукала відповіді на запитання про витоки й еволюцію соціальних явищ і процесів та участь в них як окремих індивідів, так і великих соціальних груп.

Сучасні соціологи намагаються звертатися до пошуку нових і новітніх надбань соціального характеру – статусів, ролей, функцій, інститутів.

Опрацьовуючи матеріал теми семінарського заняття, здобувачам освіти слід знати, що в основі будь-якої структури лежить не стільки подібність людей між собою, скільки їх розходження та нерівність.

Розкриваючи *четверте питання*, потрібно пригадати те, що в сучасній соціології склалось досить багато теорій, концепцій та моделей вивчення соціальної структури.

Охарактеризуйте історично одну з перших концепцій – марксистську. Поясніть, чому саме класи визначаються в ній ядром соціальної структури. При розгляді сучасних підходів зверніть увагу, що дані теорії трактують соціальну структуру не як вічну, застиглу і непорушну конфігурацію, а підкреслюють її динамічний, змінний характер. 22

Системний аналіз суспільства проводиться крізь призму соціальної диференціації. Індивіди та соціальні спільноти як основні елементи соціальної структури можуть бути розрізнені за багатьма ознаками, особливостями, до яких належать: біологічні, інтелектуальні, соціальні та функціональні особливості. Підберіть та наведіть приклади такої диференціації.

Характеризуючи різновиди соціальної структури, а саме: соціально-професійну, соціально-демографічну, соціально-поселенську та етнічну, намагайтесь визначити, що саме є предметом соціологічного аналізу в кожній із них. Наприклад, даючи визначення професійної структури, недостатньо окреслити її тільки як сукупність існуючих у суспільстві професійних груп і відносин між ними. Адже належність до певної професійної групи багато в чому зумовлює належність до певного класу чи соціального прошарку, визначає соціальне становище працівника, спосіб життя та ін.

Працюючи над поняттям соціології групи, пам'ятайте, що воно є родовим щодо понять клас, нація, етнічна, територіальна, релігійна чи інші соціальні спільноти. Для того, щоб уникнути відтворюючого характеру в роботі над матеріалом, який стосується типології соціальних груп, намагайтесь пояснити, чим зумовлено їх утворення; зробіть порівняльний аналіз основних особливостей різних типів груп.

При підготовці *п'ятого питання* варто звернути увагу на те, що впорядкована і організована нерівність отримала назву стратифікація. Основою стратифікації можуть виступати такі чинники, як багатство, престиж, влада, професія, кваліфікаційні навички, освіта, соціальні норми, моделі поведінки та ін. Виникнення нерівності і формування соціальної стратифікації по-різному трактуються прибічниками функціоналізму, та конфліктної теорії. З точки зору функціоналізму нерівність ґрунтується на винагороді найбільш талановитих та здібних людей, що займаються важливими видами соціальної діяльності. З позиції конфліктної теорії, нерівність виникає через нерівномірний розподіл влади і авторитету.

Визначте основні виміри стратифікації в сучасній Україні. Чи відповідають вони класичним вимірам стратифікації, які виділяються науковцями в західних країнах? Потрібно також розглянути вертикальну стратифікацію із семи верств, в основі якої лежить так званий об'єктивний підхід – поділ суспільства на страти за їх соціально-економічним статусом.

Розглядаючи *шосте питання*, акцентуйте увагу на тому, що зміна положення людей у соціальному просторі отримала назву *соціальної мобільності*. Переважання висхідної соціальної мобільності, тобто переміщення у верству чи клас з більш високим соціальним престижем, є ознакою відкритості суспільства та засобом розв'язання соціальних суперечностей. Каналами мобільності є армія, церква, школа, політичні і професійні організації, інститути, сім'я і шлюб. Подумайте, представники яких професій в Україні мають можливості швидкої висхідної соціальної мобільності.

Особливу увагу слід приділити стратифікації в сучасній Україні, порівняти 23

її специфіку за часів Радянського Союзу і в дореволюційній Україні. Слід також мати уявлення про маргіналізацію та падіння життєвого рівня широких прошарків населення, слабкість позиції середнього класу, а також особливості соціальної мобільності.

Питання цільових виступів

1. Розкрийте суть системно-органістичного уявлення про суспільство. Назвіть його представників.
2. Назвіть розробників стадіальної типології суспільства та охарактеризуйте її.
3. На чому роблять наголос соціологи при визначенні культури? Обґрунтуйте свою думку посиланням на конкретних соціологів.
4. Що таке соціальні цінності? Назвіть відомі Вам соціальні цінності.
5. Чи можна виробити універсальну систему цінностей? Обґрунтуйте.
6. Чи можливе, на Вашу думку, існування суспільства без соціальних цінностей? Обґрунтуйте свою думку.
7. Що таке соціальні норми? Як вони пов'язані із соціальними цінностями?
8. Чи існують закони та закономірності в розвитку суспільства? Якщо так, то які?
9. Чим різняться між собою поняття «класова структура» та «соціальна структура»?
10. Назвіть основні елементи та зрізи соціальної структури.
11. Чому дослідження соціальної стратифікації є однією з найголовніших галузей соціології?
12. Назвіть типи стратифікаційних систем.
13. Що таке соціальний статус та як він визначається?
14. Який взаємозв'язок способу життя зі статусними характеристиками?
15. Які існують підходи до пояснення причин соціальної нерівності?
16. Назвіть 10 найбільш престижних, на Вашу думку, статусів. Поясніть свій вибір.
17. Чому в сучасних розвинених суспільствах існує бідність?
18. Які фактори впливають на рівень мобільності?
19. Які соціальні бар'єри характерні для сучасної України?

Теми рефератів

1. Соціологічні теорії суспільства.
2. Постіндустріальне суспільство: теорія та практика.
3. Соціальний прогрес і регрес: реформи і революції.
4. Особливості етапів розвитку українського суспільства.
5. Соціологічне трактування культури як сукупності традицій, звичаїв, норм, цінностей, символів, мови.
6. Місце середнього класу в соціальній структурі суспільства.
7. Теорія соціальної стратифікації в історії соціології.
8. Соціальні конфлікти в сучасних умовах.
9. Теорія соціальної мобільності П. Сорокіна.
10. Бідність у сучасному суспільстві.

11. Міграційні процеси в сучасній Україні.
12. Характерні ознаки та особливості соціальної структури українського суспільства.
13. Студентство як окрема соціально-демографічна спільнота.
14. Соціальна нерівність: проблеми виникнення та можливості усунення.

Література

1. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
2. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
3. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ягченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
4. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
5. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2017. 223 с.
6. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
7. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
8. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
9. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Makeєв С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
10. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
11. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/bitstream/123456789/8365/1/ponomarenko.pdf>
12. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої

Тема № 5. Соціологія сім'ї

Семінарське заняття. Соціологія сім'ї

Навчальна мета заняття: визначити сутність соціології сім'ї, її завдання; показати особливості соціологічного визначення поняття «сім'я»; розкрити структуру та функції сім'ї як соціального інституту; визначити тенденції розвитку сучасної сім'ї в Україні та закордоном.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Сім'я як об'єкт вивчення соціології. Форми, функції, структура сім'ї.
2. Основні тенденції функціонування сучасної сім'ї.
3. Проблеми становлення та функціонування молодшої сім'ї. Соціально-психологічні особливості студентської сім'ї.
4. Сучасні гендерні дослідження та їх проблематика.

Методичні вказівки

При вивченні *першого питання* варто звернути увагу на те, що об'єктом вивчення соціології сім'ї є сім'я як унікальна соціокультурна система, що в будь-якому суспільстві має подвійну природу. Відповідно існують два підходи до сім'ї як об'єкта вивчення. В межах першого – макросоціологічного підходу – сім'я розглядається як соціальний інститут, з точки зору іншого – мікросоціологічного – як мала соціальна група, що має свої закономірності функціонування і розвитку.

Розглядаючи сім'ю як соціальний інститут, доречно звернути увагу на такі критерії: цілі інституту, його функції по відношенню до суспільства, інших інститутів та особистості, норми, що підтримуються даним інститутом, ролі, що виконують індивіди, які включені відповідно до їх статусів та зразків поведінки.

Аналізуючи сім'ю як малу соціальну групу, слід досліджувати стосунки між індивідами, які складають сім'ю. В межах мікросоціологічного підходу вивчаються мотиви та причини розлучень, динаміка подружніх взаємин, характер стосунків між батьками та дітьми, тобто акцент робиться на проблемах міжособистісної взаємодії в межах сім'ї. Згадайте, які науки займаються вивченням сім'ї і в чому специфіка соціологічного аналізу даного соціального інституту і малої соціальної групи.

При підготовці першого питання варто звернути увагу на функції сім'ї, причому відокремити функції сім'ї щодо особистості та щодо суспільства. Розглядаючи класифікації форм сім'ї, „приміряйте” їх на прикладі батьківської сім'ї.

При розгляді *другого питання* з'ясуйте загальносвітові тенденції, які спостерігаються у функціонуванні сімей в більшості країн. Зокрема, статистичні дані та результати соціологічних досліджень свідчать про масову нуклеаризацію, зростання кількості незареєстрованих шлюбів, нестабільність

сімей, що знаходить прояв у високому рівні розлучень, збільшенні кількості неповних сімей, глобальній тенденції до малодітності тощо.

Прихильники парадигми модернізації розглядають всі зміни, що відбуваються із сім'єю, як прояви прогресивних неминучих процесів, які мають місце в суспільстві. Темпи змін у сім'ї відстають від темпів змін у суспільстві (наприклад, процеси урбанізації, емансипації жінок і дітей тощо).

Представники парадигми кризи сім'ї трактують нові тенденції у функціонуванні сім'ї з точки зору невиконання нею важливих функцій, зокрема репродуктивної та соціалізаційної. Сутність кризи сім'ї полягає в зниженні цінності шлюбу, сім'ї з дітьми, єдності всіх сімейних поколінь.

Особливу увагу студентам варто звернути на аналіз особливостей функціонування сучасних сімей в Україні. Визначте, чим вони зумовлені, у чому полягають ці відмінності. При розгляді *третього питання* слід звернути увагу на те, що поняття «молода сім'я» потребує уточнення. Дослідники, як правило, в основу визначення пропонують покласти віковий критерій або стаж спільного життя.

Доцільно зауважити, що молода сім'я привертає особливу увагу науковців унаслідок надзвичайної важливості першого періоду життєвого циклу сім'ї, оскільки саме в цей проміжок часу закладаються основи майбутнього сім'ї, формуються зразки виконання сімейних ролей, поділ влади, взаємовідносини з друзями і батьками подружжя, з'ясовується психологічна сумісність шлюбних партнерів, відбувається розподіл домашніх обов'язків, визначаються способи поведінки та шляхи виходу з конфліктних ситуацій, репродуктивні орієнтації, а також основні форми сімейного дозвілля і багато іншого. Це стадія формування індивідуальних стереотипів спілкування, узгодження систем цінностей та вироблення загальної світоглядної позиції. Крім того, саме молода сім'я має найбільший демовідтворювальний потенціал.

Аналізуючи особливості студентських сімей, слід пояснити, чому вони стабільніші за інші типи. Пропонується провести власне дослідження найважливіших проблем студентських сімей, із результатами якого ознайомити однокласників на семінарському занятті.

У *четвертому питанні* доречно зауважити, що традиційна соціологія в основному орієнтувалася на чоловіків і їхні проблеми та майже не досліджувала соціальну поведінку і досвід жінок. Студенти повинні ознайомитись з основними поняттями гендерної соціології; орієнтуватися на осмислення проблем і перешкод, що стоять перед чоловіками і жінками як представниками певної статі. При цьому слід проаналізувати, які статеворольові стереотипи існують в нашому суспільстві, а також якими засобами вони поширюються. Студенти повинні розуміти, що гендерна асиметрія у суспільстві заважає особистісній реалізації як чоловіків, так і жінок.

Питання цільових виступів

1. Що вивчає соціологія сім'ї?
2. Що ви розумієте під структурою сім'ї?
3. Назвіть етапи життєвого циклу сім'ї.

4. Які проблеми вивчаються при розгляді сім'ї як соціального інституту і як малої соціальної групи?
5. Як ви ставитесь до дошлюбного співжиття?
6. Чому в сільській місцевості шлюби стабільніші?
7. Які сім'ї стабільніші: ті, що ґрунтуються на коханні, чи ті, де домінує розрахунок?
8. Проаналізуйте основні тенденції та проблеми розвитку сучасної української сім'ї.
9. Поясніть, у чому полягає складність процесу адаптації в перші роки спільного подружнього життя.
10. Що являє собою гендерна соціологія? Чи можна вести мову про проблеми не лише „жіночі”, але й „чоловічі”?
11. Які чинники визначають гендерний розподіл у суспільстві?
12. Як відбувається процес гендерної соціалізації?
13. Дайте визначення гендерної стратифікації. Наведіть приклади виключно чоловічих соціальних інститутів нашого суспільства, переважно чоловічих соціальних інститутів, сфер відносної рівноваги статей, сфер із перевагою жінок.

Темі рефератів

1. Студентська сім'я: за і проти.
2. Молода сім'я як об'єкт соціології.
3. Сімейні конфлікти та стабільність сім'ї.
4. Взаємодія поколінь у сім'ї.
5. Сім'я як інститут виховання.
6. Сучасні тенденції у сфері сексуальної поведінки.
7. Сімейна політика в розвинутих країнах (на прикладі окремих країн чи регіонів).
8. Соціологічні дослідження сімейної проблематики в сучасній Україні.
9. Зміна структури гендерних ролей у сучасній сім'ї.
10. Роль мас-медіа у формуванні гендерних стереотипів.

Література

1. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
2. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
3. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
4. Камінська Н.В. Забезпечення гендерної рівності: проблеми теорії та практики. Київ : КНТ, 2019. 280 с. URL: [https://tnpu.edu.ua/vyhovna%20robota/2020 final Zbirnyk%20tez_Gender.pdf](https://tnpu.edu.ua/vyhovna%20robota/2020%20final%20Zbirnyk%20tez_Gender.pdf)
5. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С.

Макаренка, 2017. 223 с.

6. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>

7. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

8. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

9. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>

10. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

11. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 6. Соціологія особистості

Семінарське заняття. Соціологія особистості

Навчальна мета заняття: розкрити сутність понять «людина», «індивід», «особистість», «індивідуальність», показати їх співвідношення; розкрити сутність соціалізації особистості, визначити агентів соціалізації; усвідомити сутність та причини девіантної поведінки.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Особливості соціологічного аналізу особистості.
2. Соціальна структура особистості. Поняття соціального статусу та соціальної ролі.
3. Механізми, шляхи, етапи, засоби соціалізації особистості.
4. Соціологія девіантної поведінки.
5. Теорія аномії у соціології.
6. Соціальний контроль, його структура і способи здійснення.
7. Проблема соціальної маргінальності в сучасному українському суспільстві

Методичні вказівки

При розгляді *першого питання* необхідно дати визначення понять «людина», «індивід», «індивідуальність», «особистість», а також розкрити специфіку соціологічного розуміння сутності людини. Сукупність різних підходів щодо розуміння сутності людини можна звести до трьох основних концепцій проблеми людини, залежно від трактування співвідношення біологічного та соціального: біологізаторська, соціологізаторська, біосоціальна.

Біологізаторська концепція визначає біологічні фактори як основні в життєдіяльності людини. Одним із представників такого розуміння природи людини був З. Фройд, який звернув увагу на негативні ірраціональні властивості людини, пов'язані з її біологічною природою і психікою. Він стверджував, що сексуальні потреби є головними в людській природі й „доводи розуму безсилі проти їх пристрастей”.

Сутність соціологізаторського розуміння людини полягає у трактуванні її як суто соціальної, предметно-діяльної істоти, лише як носія суспільних характеристик. Для цього підходу характерне перебільшення ролі соціальних впливів на людину; абсолютизація ролі соціального стосовно психіки людини; ігнорування індивідуального рівня буття людини; ігнорування індивідуальних відмінностей людей. Як бачимо, ані біологізаторська, ані соціологізаторська концепції не в змозі дати наукові пояснення

природи людини. На думку П. Сорокіна, людина та її історія виявляються найскладнішими явищами у світі. Пояснити їх за допомогою якогось одного принципу – справа безнадійна. Звідси – хибність і безнадія моністичних теорій, що роблять спроби пояснити історію та діяльність людей за допомогою якогось одного фактора. 31

У прагненні подолати однобічність й об'єднати раціональні елементи кожної з розглянутих крайніх позицій, виникла біосоціальна концепція людини. Згідно цієї концепції людська природа розглядається як біосоціальна. Людина при цьому розглядається як істота, що живе за біологічними та соціальними законами. У ній існують як соціальна (головна), так і повноцінна біологічна сторони, які перебувають у стані діалектичної єдності.

Готуючись до *другого питання*, варто виходити з того, що у сучасній соціології окреслилися два підходи до аналізу соціальної структури особистості – нормативний і функціональний.

Суть нормативного підходу полягає в тому, що він допомагає віднайти ті найсуттєвіші ознаки, яким особистість має відповідати в ідеалі. Серед нормативних елементів особистості виділяють світогляд, духовне багатство, високу мораль.

Функціональний підхід, на відміну від нормативного, допомагає виявити ті якості або властивості, якими людина наділена як реальний суб'єкт життєдіяльності. Виходячи з функціонального підходу, у структурі особистості можна виділити три основні елементи: соціальний статус, соціальну роль, спрямованість особистості.

Соціальний статус визначається у соціології як становище індивіда чи соціальної групи стосовно інших індивідів, груп, яке пізнається за соціально значущими для даної системи ознаками. У найзагальнішому розумінні соціальний статус особистості у суспільстві пов'язують, як правило, з віком, статтю, походженням, професією, сімейним станом. У західній соціології дослідження соціального статусу значною мірою спираються на концепцію соціальної стратифікації німецького соціолога М. Вебера (1864–1920), згідно з якою статусні групи є найважливішими елементами соціальної структури. Такі групи характеризуються специфічним стилем життя, певним типом освіти і занять, сприйняттям певних цінностей і вірувань, дотриманням правил поведінки, звичаїв і традицій.

Виходячи із соціального статусу, людина, як член суспільства виконує ту чи іншу роль. Соціальна роль визначається в соціології як нормативний зразок поведінки індивіда, що займає певну соціальну позицію у суспільстві, групі, організації і виконує відповідні функції. Виконуючи ті чи інші соціальні ролі в суспільстві, індивід має можливість одні з них вибирати вільно (роль матері, батька), інші йому дано незалежно від його волі і бажання (роль жінки, чоловіка, національність, раса). Із соціальною роллю, як правило, пов'язують певні права та обов'язки індивіда, ступінь реалізації яких залежить не тільки від змісту рольових вимог, а й від можливостей і якості його самого.

Для визначення сукупності соціальних ролей, які виконує у суспільстві особистість, використовують два основні поняття: спосіб життя як відображення соціального в індивідуальному; стиль життя як відображення індивідуального в соціальному. Кожний соціальний статус має свій рольовий набір, тобто дотримання людиною певних зразків і норм поведінки, що впливають із соціального статусу. 32

Питанням соціального статусу і соціальної ролі багато уваги приділяв відомий американський антрополог Ральф Лінтон (1893-1953 рр.), який тривалий час вивчав звичаї різних народів. У своїй праці «Про статус і роль» Лінтон пише про те, що функціонування суспільства залежить від наявності певних зразків (моделей) відповідної поведінки індивідів або груп індивідів. Різні позиції в цих зразках поведінки називаються статусами. Поняття статусу означає певну позицію в окремій структурі. Таким чином, індивід має багато статусів. Статус конкретного індивіда складається з суми всіх статусів, які він займає. На думку Р.Лінтона, основними підставами для приписування статусу є стать і вік. Однак це приписування значною мірою зумовлене культурою того суспільства, в якому це відбувається.

Розглядаючи *третє питання*, доцільно було б зазначити, що індивідом народжуються, а особистістю людина стає в процесі соціалізації. Отже, соціалізація – це процес входження індивіда в соціальне середовище через засвоєння певної системи знань, норм, цінностей, традицій, ідеалів і т.п., які притаманні повноправним членам суспільства. Існують різні концепції соціалізації людини. Необхідно зосередити свою увагу на питанні: який внесок у розробку теорії соціалізації зробили зарубіжні і вітчизняні соціологи.

У сучасній соціології сутність процесу соціалізації відображається через його моделювання. До сучасних моделей соціалізації належать: «психоаналітична або особистісного контролю» (З.Фрейд), «рольового тренінгу» (Т. Парсонс), «соціального навчання» (Дж. Г.Доллард, Б.Скіннер та ін.), «міжособистісного спілкування» (Ч.Х.Кулі, Дж.Мід та ін.), «когнітивна» (Ж. Піаже, А. Маслоу та ін.), «модель інкультурації» (Ф. Баос, В. Малиновський) та «еволюційна» (Е. Еріксон).

Основними інститутами соціалізації є сім'я, дошкільний колектив, школа, навчальний, трудовий колектив. Слід проаналізувати і з такі поняттями, як соціальна адаптація особистості, інтеріоризація.

У сучасній соціології зв'язок між процесами соціалізації та адаптації вивчається багатьма дослідниками (І. Кон, І. Милославова, Т. Шабутані, Г. Югай та ін.). Цей зв'язок стосується безпосереднього механізму соціалізації. Адаптація людини є складним соціально-зумовленим явищем, для якого характерна діалектично суперечлива єдність трьох рівнів адаптивної поведінки людини: біологічного, психологічного та соціального при провідній визначальній ролі останнього рівня.

Порівнюючи розуміння соціалізації з поняттям «соціальна адаптація» в широкому розумінні (тобто адаптація людини в цілому), необхідно зазначити, що вони тісно взаємопов'язані і мають цілий ряд як соціальних, так і відмінних рис. У діалектичній взаємодії перебувають функції соціалізації та адаптації. Так, на певному рівні соціалізації у взаємодії особистості та середовища виникає момент динамічної рівноваги, погодження норм та традицій середовища й поведінки людини.

Варто зазначити, що сутність адаптивно-розвиваючої концепції соціалізації полягає у розгляді соціалізації як взаємодії людини, що триває все її життя, з навколишнім середовищем за допомогою адаптації, що змінюють одна 33

одну у кожній із сфер її життєдіяльності.

При розгляді *четвертого питання* варто звернути увагу на той факт, що девіантна поведінка (від латинського «*deviatio*» – відхилення) – це поведінка, що не відповідає офіційно встановленим або фактично складеним у суспільстві нормам. У широкому розумінні девіантна поведінка – це все, що викликає незадоволення громадської думки. При підготовці до даного питання варто розглянути ряд концепцій, що пояснюють причини девіантної поведінки: біологізаторська концепція; психологічна концепція; концепція «соціальної дезорганізації»; концепція «стигматизації»; культурологічна концепція.

При розгляді *п'ятого питання* варто розглянути теорію аномії (разрегульованості, «безнормності») Е. Дюркгейма – девіація, зокрема самогубства, відбуваються внаслідок порушення або відсутності ясних соціальних норм. Норми управляють поведінкою людей, вони знають, чого очікувати від інших і чого чекають від них. Однак під час криз або радикальних соціальних змін, наприклад, у зв'язку зі спадом ділової активності й невтримною інфляцією, люди відчують заплутаність й дезорієнтацію. Статистичні дані свідчать, що під час несподіваних спадів і підйомів рівень самогубств стає вище звичайного. Дюркгейм вважав, що несподівані занепад і процвітання пов'язані з порушенням «колективного порядку». Соціальні норми руйнуються, люди втрачають орієнтири – все це сприяє девіантній поведінці.

Також варто зосередити увагу на вивченні теорії аномії Р. Мертона. На його думку, девіантна поведінка обумовлена аномією як неузгодженістю між проголошеними даною культурою цілями й соціально схвалюваними засобами їхнього досягнення. У рамках своєї концепції Мертон розробив типологію девіантних учинків.

При розгляді *п'ятого питання* варто звернути увагу, що суспільство постійно бореться з різними видами девіантної поведінки за допомогою соціального контролю. Соціальний контроль – це сукупність норм і цінностей суспільства, він передбачає використання санкцій проти девіантів. Основні механізми: 1) власний контроль. Здійснюється шляхом покарання, санкцій. Це контроль зовнішній; 2) внутрішній контроль. Передбачає засвоєння соціальних норм і цінностей особистістю; 3) непрямий контроль. З боку законослухняної групи, духовні цінності якої є тиском на особистість, і останній доводиться співвідносити свої вчинки з часткою суспільства; 4) доступність різноманітних законних засобів задоволення потреб, які є альтернативні протиправним або аморальним. Контроль з боку суспільства може бути неформальним (з боку близького оточення) і формальним (з боку соціальних організацій).

При розгляді *сьомого питання* варто звернути увагу на проблему соціальної маргінальності в сучасному українському суспільстві.

Питання цільових виступів

1. Які особливості характерні для соціологічного, філософського і психологічного аспектів дослідження особистості? У чому полягає специфіка соціологічного підходу до визначення особистості?

2. Як розуміти поняття «соціологічна структура особистості»?
3. Розкрийте соціальні ролі, які характерні для сучасної особистості.
4. Чому соціальний статус є визначальним в розкритті соціальної ролі особистості?
5. Розкрийте зміст понять «соціальна адаптація», «соціальна установка», «соціальна поведінка людини».
6. Яка роль цінностей і ціннісних орієнтацій у Вашому житті й у житті суспільства?
7. Які основні стадії соціалізації та інститути соціалізації на цих стадіях?
8. Перед яким ціннісним вибором стоїть сучасна українська молодь?
9. Який вплив на свідомість і діяльність людини мають ЗМІ, і як ви оцінюєте нинішній стан ЗМІ?
10. Що є визначальною основою соціальної діяльності?
11. У чому полягає сутність девіантної поведінки?
12. Розкрийте зміст структурної теорії особистості З. Фрейда.
13. Назвіть основні потреби особистості і розкрийте їх взаємозв'язок (за теорією А. Маслоу).
14. Охарактеризуйте етапи соціалізації особистості за теорією американського вченого Е. Еріксона.
15. Яку поведінку називають девіантною?
16. Яку поведінку називають делінквентною?
17. Які причини девіантної і делінквентної поведінки?
18. Назвіть функції суспільних девіацій.
19. Обґрунтуйте біологічні та психологічні теорії девіантної поведінки і злочинності.
20. Розкрийте суть основних соціологічних теорій девіантної поведінки і злочинності.
21. Який стан суспільства можна кваліфікувати як аномію?
22. Розкрийте зміст поняття «соціальна патологія».
23. Що таке соціальний контроль і чому він є необхідною умовою функціонування суспільства?
24. Що таке «маргіналізація»? Назвіть відмінності природної, вимушеної та насильної маргіналізації
25. Охарактеризуйте основні маргінальні групи в сучасній Україні. Що вплинуло на їх появу? Які ймовірні тенденції їх розвитку?

Темі рефератів

1. Особистість в умовах суспільної трансформації.
2. Процес становлення теоретичних досліджень соціалізації у західній та вітчизняній соціології.
3. Адаптація людини до соціальної дійсності в сучасній Україні: соціологічний аспект.
4. Формування духовного світу людини як процес її соціалізації.

5. Роль цінностей і ціннісних орієнтацій у житті людини і суспільства.
6. Умови соціального існування особистості в сучасній Україні.
7. Роль спілкування в житті людини.
8. Поняття особистості в соціології філософії і психології.
9. Формування особистості та соціалізація.
10. Значення потреб, інтересів, життєвих цілей у життєдіяльності людини.
11. Соціальні норми як регулятори соціальної взаємодії
12. Соціальна діагностика та шляхи подолання девіантної поведінки
13. Соціальна аномія суспільства та її вплив на поведінку молоді
14. Соціальна маргінальність у сучасному українському суспільстві

Література

1. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
2. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
3. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
4. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
5. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2017. 223 с.
6. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
7. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
8. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.ssru.edu.ua/bitstream/123456789/8365/1/ponomarenko.pdf>
9. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)
10. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН

України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf

11. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>

12. Сердюк О. О. Молодь та наркотики – 2021 : результати моніторингу залежної поведінки серед молоді м. Харків 1995–2020 років та студентського модуля Українського лонгітюдного дослідження (ULS+) : монографія / Сердюк О. О., Бурлака В. В., Даниленко Г. М., Бобро Н. В., Базима Б.О., Щербакова І. В. ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. 92 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/075eab33-7026-4cdc-9efb-ac56dc273a62/content>

13. Сучасне суспільство, людина, право в умовах глобальних трансформацій: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко та ін.; за ред. О. Г. Данильяна. Харків : Право, 2020. 344 с. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/18268/1/Monokol_8.pdf

14. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>

Тема № 7. Соціологія молоді

Семінарське заняття. Соціологія молоді

Навчальна мета заняття: усвідомити сутність соціології молоді як спеціальної соціологічної теорії, її основні поняття і категорії; розглянути соціологію молоді як складову державної молодіжної політики; дослідити молодь як об'єкт суспільних впливів і суб'єкт суспільного розвитку.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Молодь як соціально-демографічна група.
2. Предмет і завдання соціології молоді.
3. Молодь і сучасне суспільство.

Методичні вказівки

При підготовці до *першого питання* необхідно звернути увагу на розгляд соціології молоді як спеціальної соціологічної теорії. Необхідно розглянути основні поняття і категорії соціології молоді. Соціологія молоді сьогодні є однією з найбільш важливих складових соціологічного знання. Процес становлення демократичного суспільства, передбачає активну участь у ньому, насамперед, молодого покоління, оскільки саме його представникам доведеться будувати якісно нове суспільство й жити в ньому.

Молодь є об'єктом вивчення багатьох наук, у тому числі й соціології. Для вивчення цієї категорії суспільства соціологи поєднують різні напрямки таких суспільних наук, як вікова психологія, демографія, соціальна антропологія, педагогіка та ін. У цьому комплексі наук соціологія виконує синтезуючу роль, оскільки розглядає молодь більш широко, об'ємно й різнопланово.

Як специфічна соціально-демографічна група суспільства молодь характеризується віковими рамками, певним місцем, що вона займає в соціальній структурі суспільства, особливостями соціального становлення й розвитку.

Все це в сукупності, з одного боку, відрізняє молодь від інших вікових і соціальних груп суспільства, а з іншої, дозволяє їй об'єктивно займати досить своєрідне місце у всіх сферах життєдіяльності суспільства.

Молодь – це диференційована соціальна група, якій властиві риси соціальної спільності і яка має специфічні соціально-психологічні, соціальні, культурні і інші особливості, у тому

числі й способу життя, перебуває в процесі соціалізації, має свій соціальний вік і відповідно до потреб часу може бути творцем або родоначальником нової соціальної й культурної реальності.

В залежності від такого визначення молоді, соціологію молоді можна визначити, як науку, що досліджує специфічну соціально-демографічну групу, що перебуває в процесі переходу від дитинства в світ дорослих і переживає важливий етап сімейної і несімейної адаптації, включення у свій внутрішній світ норм і цінностей суспільства, створення своїх соціальних і професійних 38

очікувань, потреб, орієнтацій, ролей і статусу, форм поведінки і свідомості, специфічних рис молодіжної культури. Цей процес проявляється в специфічних молодіжних формах поведінки і свідомості, у поняттях молодіжної субкультури, моди, музики, мови і т.д.

При підготовці до *другого питання* необхідно розкрити предмет і завдання соціології молоді, зауваживши, що соціологія молоді – це соціологічна дисципліна, що функціонує на трьох рівнях: загальнометодологічному (ґрунтуючись на визнанні молоді як окремої спільності і суб'єкта суспільного розвитку); спеціально-теоретичному та емпіричному. Варто усвідомити, що основними завданнями соціології молоді є: дослідження ролі і місця молоді в соціальному розвитку суспільства; вивчення тенденцій зміни її соціального вигляду, норм, цінностей інтересів; аналіз процесів, які відбуваються в молодіжному середовищі; виявлення й прогнозування на цій основі напрямків розвитку молодіжних проблем і розробка соціальної політики щодо різних груп молоді.

Найважливішим завданням соціології молоді є як традиційне вивчення об'єктивного положення молоді в сучасному суспільстві, так і визначення суб'єктивного стану цієї соціальної спільності – тенденцій, змін, потреб, ціннісних орієнтацій, життєвих планів, ідеалів, соціальної зрілості й ідейності. Це дає можливість визначити, який новий зміст у життя суспільства привносить нове покоління.

Сьогоднішні завдання соціології молоді полягають у створенні власних теорій, визначенні основних базових положень і принципів досліджень. Мова йде про переосмислювання ролі молоді в історичному процесі взагалі і у процесах національного відродження та становлення державності України, подолання споживчого відношення до неї з боку суспільства і його соціальних інститутів, а також можливості й необхідності розробки нових підходів до аналізу молоді і її проблем.

Під час підготовки до розгляду *третього питання* семінарського заняття варто звернути увагу на той факт, що молоді властиві такі риси, як динамізм, оновлення, основною ж рисою є її відповідність потребам часу. Ця риса проявляється в соціальній зрілості, освоєнні й прийнятті суспільних відносин, творчій діяльності. Разом із цим молоді, маючи загальні, характерні для її покоління риси, диференціюється на групи, які займають у соціальній структурі суспільства неоднакове місце, відрізняються змістом і значимістю своєї ролі, своєрідністю культури і виконують тільки їм властиві функції.

Центральною в соціології молоді є проблема самовизначення й самореалізації молодого покоління, його соціальні ролі: «загубленого покоління», «авангардного покоління», «перерваного покоління» і т.д. Для постановки подібних соціальних діагнозів і прогнозів вивчається спосіб життя, своєрідність групової свідомості, потреби й запити, структури та ієрархія життєвих цінностей, реалізація життєвих планів і надій різних груп молоді. 39

Питання цільових виступів

1. Соціологія молоді, основні поняття і категорії.
2. Соціальний вік молоді.
3. Ціннісні орієнтації і потреби молоді.
4. Проблеми, з якими стикається сучасна молода людина.
5. Роль і місце молоді у сучасному суспільстві.
6. Дослідження молоді у сучасному суспільстві: стан, проблеми, напрямки.
7. Етапи становлення та розвитку вітчизняної соціології молоді.
8. Проблеми розвитку соціології молоді на сучасному етапі.
9. Методологічні підходи та методи соціологічних досліджень молоді як суб'єкта соціальних відносин.
10. Вплив молоді на процеси трансформації сучасного українського суспільства.
11. Молодіжний рух: його місце і роль в системі особистісних і суспільних перетворень.
12. Молодіжні субкультури як фактор еволюційного оновлення сучасного суспільства.

Теми рефератів

1. Соціологія молоді, основні поняття і категорії.
2. Роль і місце молоді у сучасному суспільстві.
3. Дослідження молоді у сучасному суспільстві: стан, проблеми, напрямки.
4. Вплив молоді на процеси трансформації сучасного українського суспільства.
5. Молодіжний рух: його місце і роль в системі особистісних і суспільних перетворень.
6. Молодіжні субкультури як фактор еволюційного оновлення сучасного суспільства.

Література

1. Бабенко Ю. А. Вільний час і дозвілля української молоді в умовах нової соціокультурної реальності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2013. № 2. С. 74–79. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdakkkm_2013_2_21
2. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
3. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/l_1868_64391381.pdf
4. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
5. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
6. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш,

- А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
7. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf
8. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97–116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
9. Сердюк О. О. Молодь та наркотики – 2021 : результати моніторингу залежної поведінки серед молоді м. Харків 1995–2020 років та студентського модуля Українського лонгітюдного дослідження (ULS+) : монографія / Сердюк О. О., Бурлака В. В., Даниленко Г. М., Бобро Н. В., Базима Б.О., Щербакова І. В. ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. 92 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/075eab33-7026-4cdc-9efb-ac56dc273a62/content>
10. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
11. Шульга Р. Пересічна людина на культурному роздоріжжі. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2017. № 4. С. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
12. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Тема № 8. Соціологія громадської думки

Семінарське заняття. Соціологія громадської думки

Навчальна мета заняття: визначити предмет і об'єкт соціології громадської думки; розкрити сутність поняття «соціологія масових комунікацій»; усвідомити суб'єкт і об'єкт громадської думки; дослідити закономірності розвитку громадської думки, а також засоби формування громадської думки; визначити вплив громадської думки на розвиток суспільства й особистості.

Кількість годин: 2

Навчальні питання:

1. Соціологія громадської думки як наука: сутність, виникнення та розвиток.
2. Громадська думка як особливий стан реальної свідомості.
3. Джерела і специфіка формування громадської думки.

Методичні вказівки

При підготовці до семінарського заняття необхідно чітко усвідомлювати зміст наступних понять: громадська думка, рівень розвитку демократії, рівень інституціалізації громадської думки, моральна атмосфера в суспільстві, комунікація, засоби масової інформації, комунікативні технології, пропаганда, public relations (PR), види комунікації, функції комунікації, комунікативні процеси, комунікативні дискурси, методи комунікативного аналізу, масова свідомість, громадська думка, суб'єкт та об'єкт громадської думки, структура громадської думки, функції громадської думки, інституціалізація громадської думки.

При підготовці до *першого питання* необхідно чітко визначити предмет і об'єкт соціології громадської думки та соціології масових комунікацій, а також суб'єкт і об'єкт громадської думки. Соціологія громадської думки – спеціальна соціологічна теорія, яка вивчає сутність громадської думки, її структуру, функції, канали висловлювання, закономірності її функціонування в різноманітних сферах суспільного життя, політичній, економічній діяльності, соціальному управлінні.

При підготовці до *другого питання* необхідно звернути увагу, що громадська думка – специфічний вияв масової свідомості, що виражається в оцінках (вербальних і невербальних) і характеризує ставлення людей до суспільно значущих подій і фактів, актуальних проблем суспільного життя.

Як соціальний феномен, громадська думка має такі сутнісні характеристики: вона є не арифметичною сумою думок окремих індивідів щодо певного питання, а інтегративним утворенням, яке має історичні, часові, територіальні особливості, складну структуру і виконує певні функції; формується внаслідок висловлювання групи людей, яка є не механічним утворенням, а характеризується певною спільністю інтересів, цілісністю; постає лише щодо актуальних для соціальної спільноти чи суспільства проблем, ситуацій; її характеризують інтенсивність поширення, стабільність, вагомість, 42

компетентність, соціальна спрямованість; може виражатися як у вербальних судженнях, так і в реальній поведінці; часто є конфліктною.

При з'ясуванні суб'єкта громадської думки необхідно розрізнити поняття «суб'єкт» і «виразник» громадської думки. Виразниками громадської думки можуть бути як окремі індивіди (політичні діячі, журналісти, письменники), так і групи людей. Носієм, суб'єктом громадської думки може бути органічно цілісна група людей, що дає змогу розглядати досліджуване як цілісне, відносно самостійне утворення.

Об'єктом громадської думки є конкретні явища, проблеми, теми, щодо яких може бути висловлена думка громадськості. Різноманітність явищ, фактів, ситуацій, процесів соціального життя породжує різноманітність людських суджень. Процес матеріального виробництва, духовне життя суспільства теж можуть бути об'єктом громадської думки. У простір її інтересів потрапляють як явища, що відбуваються у соціально-економічній, політичній сферах, так і проблеми освіти, охорони здоров'я, виховання тощо.

При встановленні об'єктів громадської думки беруть до уваги: загальну здатність суджень громадської думки віддзеркалювати соціальну реальність, відобразити події цієї реальності; формальні критерії, за якими певне явище, подія, проблеми стають об'єктом громадської думки: суспільний інтерес, доцільність, дискусійність, компетентність.

Засоби, форми впливу громадської думки на суспільне життя різноманітні і реалізуються в її функціях, які виражаються у двох тісно пов'язаних між собою вимірах – горизонтальному та вертикальному.

Горизонтальний вимір громадської думки. Виявляється в урегулюванні різноманітних стосунків між індивідами в соціальних спільнотах. Його функції забезпечили еволюцію цивілізації. До них належать: оціночна, критична, діагностична, нормативна, виховна функції.

Вертикальний вимір громадської думки. Передбачає розгляд функцій громадської думки як соціальної інституції, найпомітнішими серед яких є: експресивна, консультативна, функція тиску на владу, директивна.

При підготовці до *третього питання* варто зауважити, що засоби масової інформації виражають і формують громадську думку, яку прийнято розглядати як колективне судження людей, в якому ставлення до подій і явищ виявляється у формі схвалення, осуду або вимоги. Громадська думка формується в процесі руху інформації в суспільстві, відображає людське буття, суспільну практику людей і виступає як регулятор діяльності. Вона створюється під впливом буденної свідомості, емпіричних знань, навіть забобонів, а також науки, мистецтва, політики і, зрозуміло, всіх джерел масової комунікації. Будучи станом суспільної свідомості, громадська думка є ніби посередницею між свідомістю і практичною діяльністю людей. Не підмінюючи ні однієї із форм суспільної свідомості, не спираючись на організовану силу як закон, не визначаючи цілей, як це робить програма, громадська думка з допомогою специфічних засобів, шляхом схвалення або осуду, захоплення чи зневаги, акцентування інтересів, раціональної та емоційної оцінки людей і їхніх учинків сприяє трансформації тих чи інших ідей у конкретні вчинки. 43

Отже, виражаючи і формуючи громадську думку, засоби масової інформації, з одного боку акумулюють досвід і волю мільйонів, а з другого – впливають не тільки на свідомість, а й на вчинки, групові дії людей. Тоталітарні режими не рахуються з громадською думкою. У демократичному суспільстві управління соціальними процесами передбачає вивчення та вплив засобів масової інформації саме на громадську думку. Тому засоби масової інформації стають важливим компонентом демократичних форм управління соціальними процесами.

Основними каналами вияву громадської думки є референдум, опитування населення, збори, маніфестації, всенародні обговорення.

Питання цільових виступів

1. Громадська думка як соціальний інститут, сутність, джерела і специфіка формування.
2. Структура, канали висловлювання та функції громадської думки.
3. Закономірності функціонування громадської думки в Україні і проблеми її вивчення.
4. Громадська думка і соціальне управління.
5. Громадська думка як фактор соціальних змін.
6. Масова комунікація і соціальні стереотипи.
7. Роль засобів масової комунікації у соціалізації індивідів.
8. Наведіть приклади ролі мас-медіа у формування гендерних стереотипів в українському суспільстві.

Теми рефератів

1. Громадська думка в Україні : стан і проблема інституціоналізації. □
2. Теорія «масової людини» та європейський суспільний розвиток. □
3. Плітки як соціальне явище : джерела та динаміка. □
4. Постмодерністські концепції мас-медіа.
5. Виборчі технології в сучасному соціумі : європейська традиція та український досвід.
6. Плітки в суспільстві : джерела і динаміка. □
7. Громадська думка як об'єкт «паблік рілейшнз».
8. Громадська думка студентської молоді. □

Література

1. Бурлачук В. Привид свободи. Доля демократичних інститутів в Україні *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 182–203. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
2. Глобальні та локальні кризи: переосмислюючи українське суспільство : матеріали Міжнародних соціологічних читань пам'яті Н. В. Паніної / За наук. ред. Є. І. Головахи, О. Г. Стегнія, О. О. Максименко. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 170 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/library/global_and_local_crises.pdf
3. Горлач М., Кремень А., Волович В. Соціологія : підручник. Київ : ЦНЛ, 44

2019. 808 с. <https://www.yakaboo.ua/sociologija-1268134.html>
4. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/l_1868_64391381.pdf
5. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
6. Кузьменко Т. М. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2019. 320 с. URL: <https://ua/sociologija-1027994.html>
7. Лебідь А. Є., Тимофеева Т. Концепція справедливого повстання: концептуалізація, легалізація та легітимація природного права. *Ціннісно-орієнтований підхід в освіті і виклики євроінтеграції* : матеріали III Всеукраїнської науково-методичної конференції (м. Суми, 18 червня 2022 р.). Суми : Сумський державний університет, 2022. С. 122–126. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/88621/1/Lebid%20_legitimation.pdf
8. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
9. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри : монографія / за ред. Л. Г. Скокової. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf
10. Ровенчак О., Химович О. Ідентичність потенційного мігранта і міграційна ідентичність: формування і відповідні практики. *Соціологія: теорія, методи, маркетинг*. 2018. № 2. С. 97-116. URL: <http://i-soc.com.ua/ua/edition/journal/>
11. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>
12. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
13. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsl>

3. Рекомендована література

Основна

1. Горпинич О. В., Клименко О. Ю., Москаленко Л. М., Труш М. С., Ятченко В. Ф. Соціологія : навчальний посібник. Київ : ДУТ, 2019. 235 с. URL: https://dut.edu.ua/uploads/1_1868_64391381.pdf
2. Загальна соціологія : конспект лекцій / А. Ф. Аблов. Одеса : Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2019. 130 с. URL: <https://cutt.ly/ewjKdj9R>
3. Інструменти громадської участі в Україні : навч.-метод. посіб. / А. Є. Лебідь, М. С. Назаров. Суми : Сумський державний університет, 2020. 73 с. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/91403/1/Posibnik_instrumenty.pdf
4. Історія соціології: навчальний посібник / За ред. І. П. Рущенка. Х. : ТОВ «Планета-Прінт», 2017. 442 с. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/161792211.pdf>
5. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності : монографія / Є. Головаха, С. Дембиський, Н. Паніна та ін.; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембиського. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
6. Кравченко Т. О. Соціологія : курс лекцій. Суми : СумДПУ імені А.С. Макаренка, 2017. 223 с.
7. Купрій Т. Г. Соціологія освіти : навчальний посібник. К. : Видавництво «Логос», 2014. 304 с. URL: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/4497/1/T_Kupriy_SO_IS.pdf
8. Людина в складному світі / за ред. Н. В. Кочубей, М. О. Нестерової; вступне слово В. П. Адрущенко. Суми : Університетська книга, 2017. 357 с. URL: http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/humen_2017_.pdf
9. Методологія наукових досліджень : підручник / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань. Харків : Право, 2019. 368 с. URL: https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/SENMK/OMND.pdf
10. Методологія та організація наукових досліджень : навч. посіб. / І. С. Добронравова, О. В. Руденко, Л. І. Сидоренко та ін.; за ред. І. С. Добронравової (ч. 1), О. В. Руденко (ч. 2). К. : ВПЦ «Київський університет», 2018. 607 с. URL: <http://www.philsci.univ.kiev.ua/biblio/Methodol.pdf>
11. Соціологія : підручник / М. П. Козирев. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2016. 656 с. URL: <https://cutt.ly/UwjKf80D>
12. Соціологічні та політологічні студії : підручник для студентів вищих закладів освіти / За ред. професора А. С. Лобанової. К. : Каравела, 2018. 520 с. URL: <https://cutt.ly/MwjKfPzW>
13. Соціологія : навч. посібник для студ. вищ. навч. закладів. 2-ге вид., доопр., доп / за заг. ред. В. І. Докаша. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2012. 448 с. URL: <http://www.sociology.chnu.edu.ua/res/sociology/Soc.%20kafedr.%20posibnyk.pdf>
14. Титаренко О.О. Соціологія : навчальний посібник. Київ : Дакор, 2020. 210 с. URL: <https://cutt.ly/GwjKgKkf>
15. Шостак І. В. Анкетування : методичні рекомендації щодо організації

та проведення соціологічного дослідження. Острог, 2021. 40 с. URL: <https://eprints.oa.edu.ua/8593/1/Anketuwaniametodyczka.pdf>

16. Яремчук С. С. Соціологія : навч. посібник. 3-тє вид., випр. і доп. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2015. 240 с. URL: <https://cutt.ly/9wjKZgsI>

Додаткова

1. Антонова В. Ю. Соціокультурна трансформація буття українського етносу в умовах європейської інтеграції та сучасної глобалізації. *Філософія. Культура. Життя* : міжвуз. зб. наук. пр. / Ун-т митної справи та фінансів. Дніпропетровськ, 2016. Вип. 43. С. 5–17. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fkzh_2016_43_3
2. Бабенко Ю. А. Вільний час і дозвілля української молоді в умовах нової соціокультурної реальності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв*. 2013. № 2. С. 74–79. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vdakkkm_2013_2_21
3. Богдан О. Що варто знати про соціологію та соціальні дослідження? Посібник-довідник для громадських активістів та всіх зацікавлених. К. : Дух і Літера, 2015. 380 с., з іл. URL: https://dodmc.dn.ua/images/stories/Biblioteka/sho_varto_znati_pro_sociologiyu_ta_socialni_dosl_idzh.pdf
4. Гарасимів Т., Базарник М. Методологічна дилема дефініції «соціалізація» у філософсько-правових концепціях. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки*. Львів, 2016. № 855. С. 158–162. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2016_855_25
5. Глобальні та локальні кризи: переосмислюючи українське суспільство : матеріали Міжнародних соціологічних читань пам'яті Н. В. Паніної / За наук. ред. Є. І. Головахи, О. Г. Стегнія, О. О. Максименко. Київ : Інститут соціології НАН України, 2021. 170 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/library/global_and_local_crises.pdf
6. Денежников С. С. Методологія форсайту в науковому прогнозуванні майбутнього. *Філософія науки: традиції та інновації*. 2015. № 1(11). С. 108–117. URL: <https://cutt.ly/twjKg6PH>
7. Історико-теоретичний аналіз дослідницьких програм в соціології : колективна монографія / В. Резнік, В. Степаненко; за заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2022. 249 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/2022-istoriko-teoretichnij-analiz-doslidnickih-program.pdf>
8. Камінська Н.В. Забезпечення гендерної рівності: проблеми теорії та практики. Київ : КНТ, 2019. 280 с. URL: [https://tnpu.edu.ua/vyhovna%20robota/2020 final Zbirnyk%20tez_Gender.pdf](https://tnpu.edu.ua/vyhovna%20robota/2020%20final%20Zbirnyk%20tez_Gender.pdf)
9. Книш М., Котик Л. Глобальні проблеми людства: навч. посібник. Львів : ПростірМ, 2021. 130 с. URL: [https://geography.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2021/07/Kotykh-Knysh-Globalni-problemy_liudstva-book.pdf](https://geography.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2021/07/Kotykh-Knysh-Globalni-problemy-liudstva-book.pdf)
10. Комплексні вимірювальні інструменти в соціологічних дослідженнях: розроблення, адаптація, обґрунтування достовірності [Є. Головаха, С. Дембіцький, Н. Паніна та ін.]; за наук. ред. Є. Головахи та С. Дембіцького.

- Київт: Інститут соціології НАН України, 2022. 405 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/kompleksni-vimiryuvalni-instrumenti-v-sociologichnih-doslidzhennyah.pdf>
11. Кононенко О. Ю. Актуальні проблеми сталого розвитку: навчально-методичний посібник. К. : ДП «Прінт сервіс», 2016. 109 с. URL: https://geo.knu.ua/old/images/doc_file/navch_lit/posibnik_Kononenko.pdf
12. Кравченко Т. О. Становлення цінностей сучасної людини в добу інформаційно-мережевого суспільства. *Філософія науки: традиції та інновації*. 2014. № 2(10). С. 151–161. URL: <https://cutt.ly/IwjKUXHK>
13. Кравченко Т. О. Технології, які змінюють суспільство. Суспільство, що трансформує етику (філософський аналіз). Молодий вчений. 2017. № 3 (43). С. 38–44. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/journal/2017/3/10.pdf>
14. Кубальський О. Н. Демократизація науки і суспільства у глобальних умовах соціальної турбулентності. *Мультиверсум. Філософський альманах*. 2023. Вип. 1 (177). С. 27–37. URL: <https://cutt.ly/cwjKhchn>
15. Лебідь А. Є., Тимофеева Т. Концепція справедливого повстання: концептуалізація, легалізація та легітимація природного права. *Ціннісно-орієнтований підхід в освіті і виклики євроінтеграції* : матеріали III Всеукраїнської науково-методичної конференції (м. Суми, 18 червня 2022 р.). Суми : Сумський державний університет, 2022. С. 122–126. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/88621/1/Lebid%20_legitimation.pdf
16. Лебідь А., Гірман О. Гендерний моніторинг активності громадянського суспільства в Україні. *Соціально-гуманітарні аспекти розвитку сучасного суспільства* : матеріали ІХ Всеукраїнської наукової конференції студентів, аспірантів, викладачів та співробітників (15–16 квітня 2021 р., м. Суми). Суми : Сумський державний університет, 2021. С. 303–308. URL: https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/84710/1/Lebid_doslidzhennia.pdf
17. Маєрчик М., Марков І., Одинець С. У пошуках соціальної антропології в Україні. *Народознавчі зошити* : наук. журн. / Нац. акад. наук України, Ін-т народознавства Нац. акад. наук України. Львів, 2015. № 6. С. 1257–1261. URL: <https://nz.lviv.ua/archiv/2015-6/4.pdf>
18. Мороз Є. О. До проблеми окреслення міждисциплінарних меж соціології та соціальної антропології. *Актуальні проблеми соціології, психології, педагогіки* : зб. наук. пр. / Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка, Ф-т соціології, Ф-т психології. Київ, 2014. Вип. 3. С. 6–13. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apspp_2014_3_3
19. Основи політичної соціології : навчальний посібник для студентів соціогуманітарних спеціальностей / М. А. Безносів, Т. М. Дублікаш, А. Д. Литовченко та ін. Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2015. 252 с. URL: <http://socio.karazin.ua/resources/7076709d4b1faf34276aaffdb5f6186f.pdf>
20. Пандемія COVID-19 в Україні: соціальні наслідки / за наук. ред. В. П. Степаненка. Київ : ТОВ НВП «Інтерсервіс», 2021. 406 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/covid.socialni-naslidki-fin-2021.pdf>
21. Перевесники Незалежності. Силуети покоління у часі та подіях : колективна монографія / Макеєв С. (ред.), Коваліско Н. (ред.). Київ : Інститут

- соціології НАН України, 2022. 299 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/library/maket-makeev-dlya-tipografii.pdf>
22. Підходи до класового аналізу / За ред. Е.О. Райта. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 287 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/book/rajt-red.-zmist-i-vstup.pdf>
23. Пономаренко Т. О. Існування людини в умовах «соціального канібалізму»: виклики сучасності (філософсько-аксіологічний аналіз). *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / МОН України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: М. М. Ведмедєв, В. С. Бугрій, І. О. Снегірьов та ін.]. Суми : СумДПУ ім. А. С. Макаренка, 2019. № 1 (19). С. 65–78. URL: <https://repository.sspu.edu.ua/bitstream/123456789/8365/1/ponomarenko.pdf>
24. Пономаренко Т. О. Філософський аналіз значення інформаційно-мережевої парадигми в осмисленні суспільства ризику на шляху до стійкої форми його розвитку. *Філософія науки: традиції та інновації* : науковий журнал / Міністерство освіти і науки України, Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка ; [редкол.: Н. В. Кочубей, В. А. Косяк, Є. О. Лебідь та ін.]. Суми : СумДПУ імені А. С. Макаренка, 2018. № 2 (18). С. 25–33. URL: <https://cutt.ly/hwjKhGK9>
25. Попович О. В. Процес соціалізації та процес інкультурації. *Вісник Харківського національного педагогічного університету імені Г. С. Сковороди. Філософія*. Харків, 2016. Вип. 46 (2). С. 170–182. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46\(2\)_19](http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnpu_filos_2016_46(2)_19)
26. Ризики в сучасному нестабільному суспільстві: соціальні і культурні виміри / за ред. Л. Г. Скокової. Київ: Інститут соціології НАН України, 2021. 295 с. URL: https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/monografiya21_04_22.pdf
27. Сердюк О. О. Молодь та наркотики – 2021 : результати моніторингу залежної поведінки серед молоді м. Харків 1995–2020 років та студентського модуля Українського лонгітюдного дослідження (ULS+) : монографія / Сердюк О. О., Бурлака В. В., Даниленко Г. М., Бобро Н. В., Базима Б.О., Щербакова І. В. ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : ХНУВС, 2021. 92 с. URL: <https://dspace.univd.edu.ua/server/api/core/bitstreams/075eab33-7026-4cdc-9efb-ac56dc273a62/content>
28. Соціально-психологічні чинники інтеграції українського соціуму/ О. Г. Злобіна, М. О. Шульга, Л. Д. Бевзенко та ін.; за наук. ред. О. Г. Злобіної. Київ : Інститут соціології НАН України, 2016. 276 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/journal/leshch-socio-psy-factors-a5-16-01-2017.pdf>
29. Соціологічне метатеоретизування: історія та сучасність / За заг. ред. В. Резніка. Київ : Інститут соціології НАН України, 2019. 506 с. URL: <https://i-soc.com.ua/assets/files/news/2022/2019-sociologichne-metateoretizuvannya.pdf>
30. Степанов В. Ю. Соціокультурний простір сучасності. *Вісник Харківської державної академії культури*. Харків, 2014. Вип. 43. С. 104–110. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2014_43_15
31. Сучасне суспільство, людина, право в умовах глобальних трансформацій: монографія / О. Г. Данильян, О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко

та ін.; за ред. О. Г. Данильяна. Харків : Право, 2020. 344 с. URL:
https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/18268/1/Monokol_8.pdf

32. Ханстантинов В.О. Філософія науки : курс лекцій. Миколаїв : МНАУ, 2017. 188 с.
URL: <https://cutt.ly/HwjKjeBO>

Інформаційні ресурси в Інтернеті:

1. Інститут соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/>

2. Інститут демографії і соціальних досліджень імені В. М. Птухи НАН України. URL:
<http://www.idss.org.ua>

3. Інституційний репозитарій Харківського національного університету внутрішніх справ.
Соціологія. Соціальна робота. URL: <http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/98>

4. Соціальні виміри суспільства (збірники наукових праць). URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/socialni-vimiri-suspilstva/>

5. Публікації Інституту соціології НАН України. URL: <https://i-soc.com.ua/ua/edition/publications>

6. Sociology Lens Insights (англійською мовою). URL: <https://www.sociologylens.net/>

7. International Sociological Association (англійською мовою). URL: <https://www.isa-sociology.org/en>

8. European Sociological Association (англійською мовою). URL:
<https://www.europeansociology.org/home>

9. Український центр економічних і політичних досліджень імені О. Разумкова, м. Київ).
URL: <https://razumkov.org.ua/sotsiologii/pres-relizy>

10. Цілі сталого розвитку. URL: <https://ukraine.un.org/uk/sdgs>

11. Фонд «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва (Інфографіка). URL:
<https://dif.org.ua/category/infographics>

Соціологія [Текст]: Методичні вказівки до семінарських занять для здобувачів освітньо-професійного рівня фаховий молодший бакалавр денної форми навчання всіх спеціальностей/уклад. С.С. Мацерук. – Любешів: Любешівський технічний коледж Луцького НТУ, 2021. – 93с.

Комп'ютерний набір і верстка : С.С.Мацерук

Редактор: С.С. Мацерук

Підписано до друку2021р.Формат А4.Гарн. Таймс.

Папір офіс. Гарн. Умовн. друк. арк. 3,5.

Обл..вид. арк. 3,4. Тираж 15 прим.

